

«ERA ÎNDRĂGOSTIT DE ȚARĂ CA NIMENI ALTUL»

muzician prin excelență reflexiv, atras de meditația filozofică existențială...

mai că stăpânește vioara în modul cel mai admirabil, dar a dat probe de forță și în acompaniament pe care a dus-o de-a departe...

CELLA DELAVRANCEA: «Suveran al Muzicii, totodată și ostaș credincios al ei, Enescu a trăit pentru Muzică și i s-a dăruit pînă la ultima pilpîre a inimii»

— Printre cei care l-au cunoscut pe George Enescu, Cella Delavrancea ocupă un loc aparte...

— De cînd era tânăr se simțea în el o putere launtrică care îl izola de viața exterioară...

— Dar acum, după trecerea ațitor ani? — Azi, cînd vîrstă, dezrobîtă de entuziasmul...

— I-a-și cunoscut pe George Enescu nu numai ca pianist ci și ca magistrat interpret și dirijor al cîntecurilor beethoveniene...

— În salonul Mariei Cantacuzino — care l-a fost singura dragoste — în fiecare după-amiază Enescu cînta la vioară...

— Ce v-a impresionat mai mult din creația enesciană? — Opera «Oedip». Aplecat pe abisul celui mai înscădat război...

— Cîvîntele de război și farmecul amintirii... — Desigur, vorbind despre Enescu, mă repet. Dar repetarea, cînd este vorba de Artă...

— Suveran al Muzicii, totodată și ostaș credincios al ei, Enescu a trăit pentru Muzică și i s-a dăruit pînă la ultima pilpîre a inimii...

tre ele. Avea prodigioasă facultate de a modela viziunea colaboratorilor lui...

— Infele că voia mai mult decît o foarte corectă interpretare a partiturii...

— Repeta adesea că Muzica este un mesaj vorbit, prin urmare trebuie deznodată ghemul sonor...

— Infele că voia mai mult decît o foarte corectă interpretare a partiturii...

— Repeta adesea că Muzica este un mesaj vorbit, prin urmare trebuie deznodată ghemul sonor...

— Infele că voia mai mult decît o foarte corectă interpretare a partiturii...

— Repeta adesea că Muzica este un mesaj vorbit, prin urmare trebuie deznodată ghemul sonor...

— Infele că voia mai mult decît o foarte corectă interpretare a partiturii...

— Repeta adesea că Muzica este un mesaj vorbit, prin urmare trebuie deznodată ghemul sonor...

— Infele că voia mai mult decît o foarte corectă interpretare a partiturii...

— Repeta adesea că Muzica este un mesaj vorbit, prin urmare trebuie deznodată ghemul sonor...

— Infele că voia mai mult decît o foarte corectă interpretare a partiturii...

— Repeta adesea că Muzica este un mesaj vorbit, prin urmare trebuie deznodată ghemul sonor...

— Infele că voia mai mult decît o foarte corectă interpretare a partiturii...

— Repeta adesea că Muzica este un mesaj vorbit, prin urmare trebuie deznodată ghemul sonor...

— Infele că voia mai mult decît o foarte corectă interpretare a partiturii...

— Repeta adesea că Muzica este un mesaj vorbit, prin urmare trebuie deznodată ghemul sonor...

— Infele că voia mai mult decît o foarte corectă interpretare a partiturii...

— Repeta adesea că Muzica este un mesaj vorbit, prin urmare trebuie deznodată ghemul sonor...

— Infele că voia mai mult decît o foarte corectă interpretare a partiturii...

— Repeta adesea că Muzica este un mesaj vorbit, prin urmare trebuie deznodată ghemul sonor...

— Infele că voia mai mult decît o foarte corectă interpretare a partiturii...

— Repeta adesea că Muzica este un mesaj vorbit, prin urmare trebuie deznodată ghemul sonor...

— Infele că voia mai mult decît o foarte corectă interpretare a partiturii...

— Repeta adesea că Muzica este un mesaj vorbit, prin urmare trebuie deznodată ghemul sonor...

— Infele că voia mai mult decît o foarte corectă interpretare a partiturii...

— Repeta adesea că Muzica este un mesaj vorbit, prin urmare trebuie deznodată ghemul sonor...

MĂRTURII

Sint cunoscute începuturile de precocitate afirmare a celui ce la 4 ani cînta, fără a fi inițiat de vreun profesor...

„Micii Mozart români” — cum era numit Enescu la vîrstă de 9 ani...

La sfîrșitul secolului 19 și începutul celui de-al 20-lea, cînd i se cînta la Paris „Oedipul” și „Pastorala Fantezie”...

Gr. Ghica își exprima, în încheiere, speranța că-l va regeși pe Enescu la Paris...

Alte două scrisori ale diplomatului român sînt din 11 și 4/17 mai 1901...

La 24 martie 1934, George Enescu multimea călduros „scumpului domn Benac”...

Interesant este că în locul propriei semnături, George Enescu subscrie aceste rînduri cu numele mai multor personaje...

În anul 1917, în timpul primului război mondial, cîntam la Iași la cinematograful Sîndoly în orchestra condusă de Dinicu...

— Pedagog desăvîrșit, George Enescu a dovedit generozitate și umblism în înfrînd în talente muzicîi și mai ales în dificila artă a interpretării...

— În anul 1917, în timpul primului război mondial, cîntam la Iași la cinematograful Sîndoly în orchestra condusă de Dinicu...

— Pedagog desăvîrșit, George Enescu a dovedit generozitate și umblism în înfrînd în talente muzicîi și mai ales în dificila artă a interpretării...

— În anul 1917, în timpul primului război mondial, cîntam la Iași la cinematograful Sîndoly în orchestra condusă de Dinicu...

— Pedagog desăvîrșit, George Enescu a dovedit generozitate și umblism în înfrînd în talente muzicîi și mai ales în dificila artă a interpretării...

— În anul 1917, în timpul primului război mondial, cîntam la Iași la cinematograful Sîndoly în orchestra condusă de Dinicu...

— Pedagog desăvîrșit, George Enescu a dovedit generozitate și umblism în înfrînd în talente muzicîi și mai ales în dificila artă a interpretării...

— În anul 1917, în timpul primului război mondial, cîntam la Iași la cinematograful Sîndoly în orchestra condusă de Dinicu...

— Pedagog desăvîrșit, George Enescu a dovedit generozitate și umblism în înfrînd în talente muzicîi și mai ales în dificila artă a interpretării...

— În anul 1917, în timpul primului război mondial, cîntam la Iași la cinematograful Sîndoly în orchestra condusă de Dinicu...

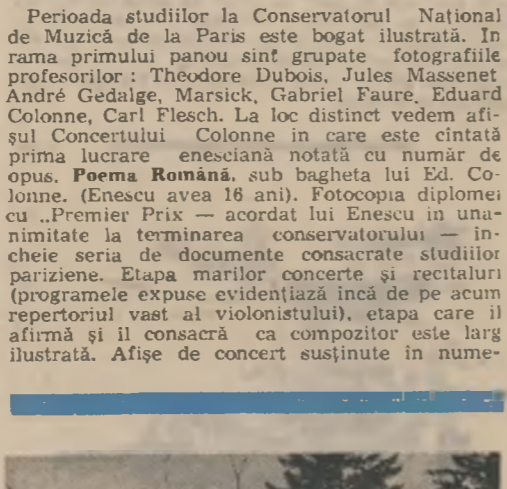
— Pedagog desăvîrșit, George Enescu a dovedit generozitate și umblism în înfrînd în talente muzicîi și mai ales în dificila artă a interpretării...

— În anul 1917, în timpul primului război mondial, cîntam la Iași la cinematograful Sîndoly în orchestra condusă de Dinicu...

— Pedagog desăvîrșit, George Enescu a dovedit generozitate și umblism în înfrînd în talente muzicîi și mai ales în dificila artă a interpretării...

— În anul 1917, în timpul primului război mondial, cîntam la Iași la cinematograful Sîndoly în orchestra condusă de Dinicu...

— Pedagog desăvîrșit, George Enescu a dovedit generozitate și umblism în înfrînd în talente muzicîi și mai ales în dificila artă a interpretării...

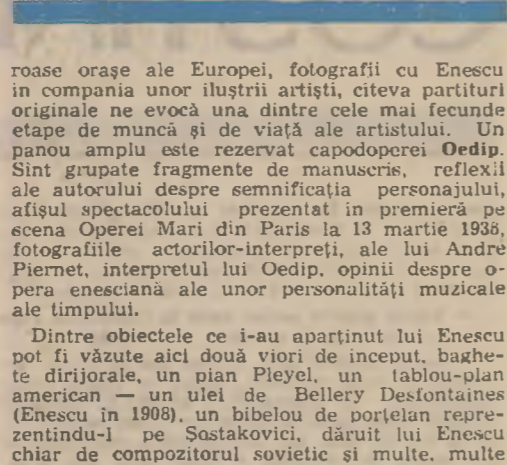
Dorohoi, Craiova, Tescani — locuri legate de numele lui George Enescu

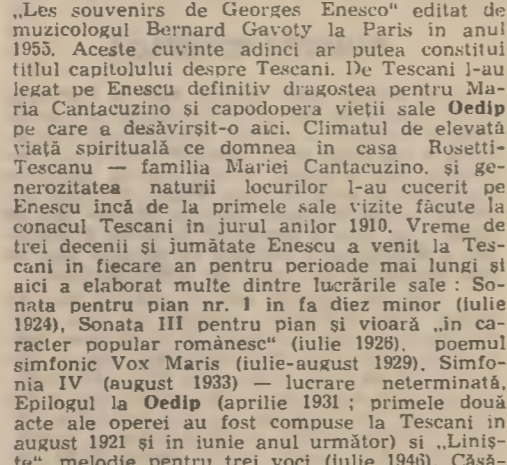
Dorohoi, Craiova, Tescani — locuri legate de numele lui George Enescu

Dorohoi, Craiova, Tescani — locuri legate de numele lui George Enescu

Dorohoi, Craiova, Tescani — locuri legate de numele lui George Enescu

Dorohoi, Craiova, Tescani — locuri legate de numele lui George Enescu

Dorohoi, Craiova, Tescani — locuri legate de numele lui George Enescu

Dorohoi, Craiova, Tescani — locuri legate de numele lui George Enescu

Dorohoi, Craiova, Tescani — locuri legate de numele lui George Enescu

Dorohoi, Craiova, Tescani — locuri legate de numele lui George Enescu

Dorohoi, Craiova, Tescani — locuri legate de numele lui George Enescu

Prof. VASILE FILIP: «...Enescu era preocupat de dezvoltarea expresiei muzicale prin ascuțirea simțirii interioare»

— Pedagog desăvîrșit, George Enescu a dovedit generozitate și umblism în înfrînd în talente muzicîi și mai ales în dificila artă a interpretării...

— În anul 1917, în timpul primului război mondial, cîntam la Iași la cinematograful Sîndoly în orchestra condusă de Dinicu...

— Pedagog desăvîrșit, George Enescu a dovedit generozitate și umblism în înfrînd în talente muzicîi și mai ales în dificila artă a interpretării...

— În anul 1917, în timpul primului război mondial, cîntam la Iași la cinematograful Sîndoly în orchestra condusă de Dinicu...

— Pedagog desăvîrșit, George Enescu a dovedit generozitate și umblism în înfrînd în talente muzicîi și mai ales în dificila artă a interpretării...

— În anul 1917, în timpul primului război mondial, cîntam la Iași la cinematograful Sîndoly în orchestra condusă de Dinicu...

— Pedagog desăvîrșit, George Enescu a dovedit generozitate și umblism în înfrînd în talente muzicîi și mai ales în dificila artă a interpretării...

— În anul 1917, în timpul primului război mondial, cîntam la Iași la cinematograful Sîndoly în orchestra condusă de Dinicu...

— Pedagog desăvîrșit, George Enescu a dovedit generozitate și umblism în înfrînd în talente muzicîi și mai ales în dificila artă a interpretării...

— În anul 1917, în timpul primului război mondial, cîntam la Iași la cinematograful Sîndoly în orchestra condusă de Dinicu...

— Pedagog desăvîrșit, George Enescu a dovedit generozitate și umblism în înfrînd în talente muzicîi și mai ales în dificila artă a interpretării...

— În anul 1917, în timpul primului război mondial, cîntam la Iași la cinematograful Sîndoly în orchestra condusă de Dinicu...

— Pedagog desăvîrșit, George Enescu a dovedit generozitate și umblism în înfrînd în talente muzicîi și mai ales în dificila artă a interpretării...

— În anul 1917, în timpul primului război mondial, cîntam la Iași la cinematograful Sîndoly în orchestra condusă de Dinicu...

— Pedagog desăvîrșit, George Enescu a dovedit generozitate și umblism în înfrînd în talente muzicîi și mai ales în dificila artă a interpretării...

— În anul 1917, în timpul primului război mondial, cîntam la Iași la cinematograful Sîndoly în orchestra condusă de Dinicu...

În timpul cit am lucrat cu maestrul mi-am făcut (după cum îmi promisese domnia sa) un repertoriu pentru concert...

— În 1919, la recomandarea maestrului, am plecat la Paris la Conservatorul Național unde, în 1921, am obținut diploma cu Premiul I...

— Decii, cum era profesorul George Enescu? — Cu mine, ca dealtfel cu toți cei ce i-au fost elevi...

— Cu mine, ca dealtfel cu toți cei ce i-au fost elevi, Enescu era preocupat de dezvoltarea expresiei muzicale prin ascuțirea simțirii interioare...

— Decii, cum era profesorul George Enescu? — Cu mine, ca dealtfel cu toți cei ce i-au fost elevi...

— Cu mine, ca dealtfel cu toți cei ce i-au fost elevi, Enescu era preocupat de dezvoltarea expresiei muzicale prin ascuțirea simțirii interioare...

— Decii, cum era profesorul George Enescu? — Cu mine, ca dealtfel cu toți cei ce i-au fost elevi...

— Cu mine, ca dealtfel cu toți cei ce i-au fost elevi, Enescu era preocupat de dezvoltarea expresiei muzicale prin ascuțirea simțirii interioare...

— Decii, cum era profesorul George Enescu? — Cu mine, ca dealtfel cu toți cei ce i-au fost elevi...

— Cu mine, ca dealtfel cu toți cei ce i-au fost elevi, Enescu era preocupat de dezvoltarea expresiei muzicale prin ascuțirea simțirii interioare...

— Decii, cum era profesorul George Enescu? — Cu mine, ca dealtfel cu toți cei ce i-au fost elevi...

— Cu mine, ca dealtfel cu toți cei ce i-au fost elevi, Enescu era preocupat de dezvoltarea expresiei muzicale prin ascuțirea simțirii interioare...

— Decii, cum era profesorul George Enescu? — Cu mine, ca dealtfel cu toți cei ce i-au fost elevi...

— Cu mine, ca dealtfel cu toți cei ce i-au fost elevi, Enescu era preocupat de dezvoltarea expresiei muzicale prin ascuțirea simțirii interioare...

— Decii, cum era profesorul George Enescu? — Cu mine, ca dealtfel cu toți cei ce i-au fost elevi...

— Cu mine, ca dealtfel cu toți cei ce i-au fost elevi, Enescu era preocupat de dezvoltarea expresiei muzicale prin ascuțirea simțirii interioare...

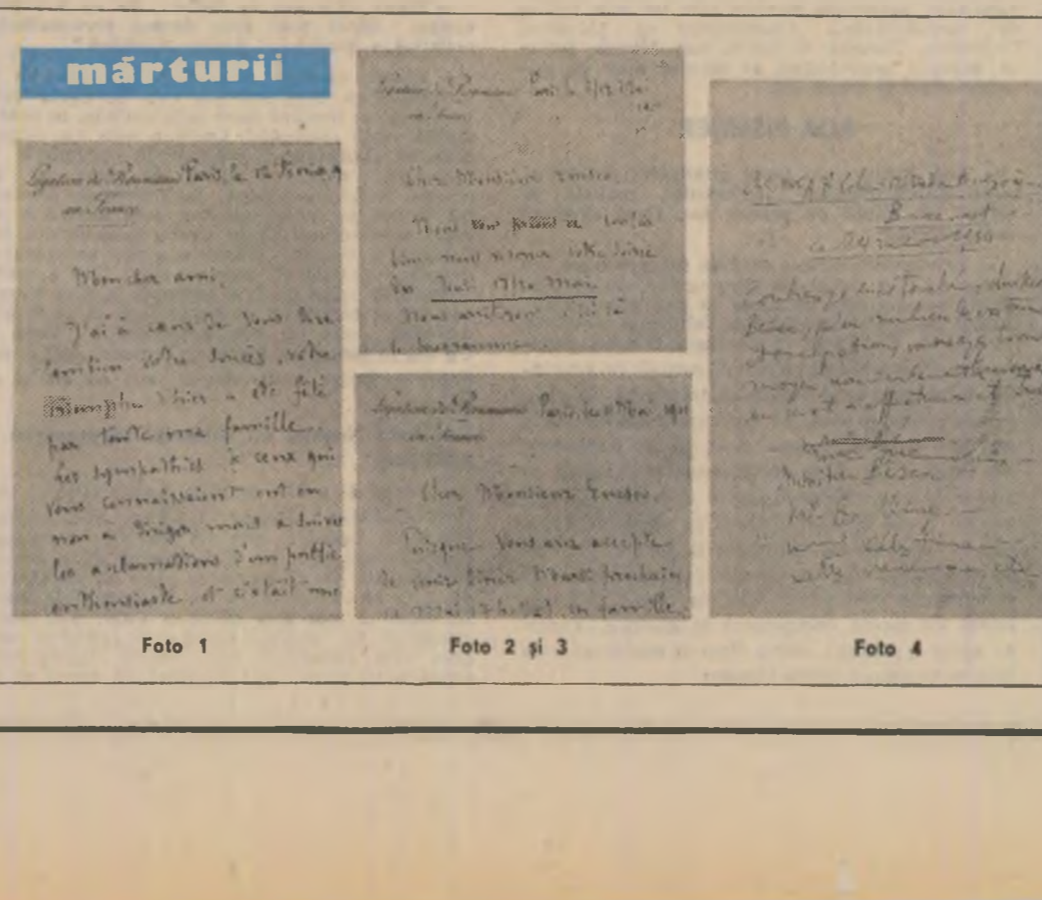

Foto 1 Foto 2 și 3 Foto 4 Foto 5

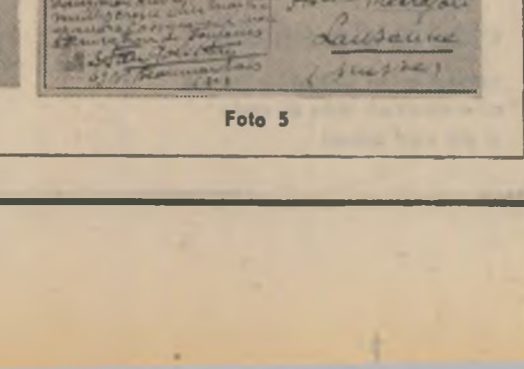

Foto 5

ioana diaconescu

O lasă-ți brațul

Așează lângă casa ta un pic de spini
Care să aibă cu ardore miros de pămint,
Așează-l pe nisipul care rabdă atâtea
Dar mai ales fă-ți un pod suspendat
Din licheni fosforescenți.
Plantează apoi la poarta mare
Un stejar ce va poartă crescând
Intr-un an cît alul într-o zi,
Trece-ți mîna, hoțeste, pe sub rădăcina lui
Și lasă-ți brațul să atîrne liber
De partea cealaltă.

Dumnealui, coșmarul

El ia lama ușor, își creștează încheietura

Și apoi, îngrijorat te întreabă: ce-ai făcut?
Ai nevoie de ceva? Poate de un antiseptic sau

Chiar de o transfuzie?
Risul tău liniștitor e semn sigur
C-ai să-i joci o farsă fără seamăn.
Te prefaci că-l ascuți cînd, în vis, îți mai

„Te scap eu de mine, n-avea grijă!”
(Pe lângă creștătura cu lama asta e ureche l.)

Apoi te face de trei parale
După care îți declară dragoste,
Își pune pistolul la timp și spunînd
Că fără tine nu poate trăi,
Pînă cînd surusul tău rămîne pe gura ta
Ca o menhîină,
Pînă cînd te ridică, fugi în pădure,
Pînă cînd tot coșmarul întoarce
Casa ta cu susul în jos.

Cum

Cum se scrie:
Pul capul tău blond și cărunt (ostenit peste măsură)
Pe tăblița mesii, foarte aproape de lampă.

gheorghe daragiu

elegie

e mare lăză capăt
călătorind prin suflet
și locuind în trupuri
visăm plecarea lină
și poate cine știe
ne-om întâlni ca fluturi.

bogație

haina cu care te îmbraci
e atât de mică
și-ți va fi frig
fiecare zi
e un început de iarnă
sint lacrima ta curată
cu statornicie știi că există
și sint necesar
și visezi —
visînd tu nu mori

seară de duminică

atîta soare se ucide dincolo de zări
că a-nroșit întreg orașul
iar tu începi să nu mă recunoști
de-atîta roșu
năpădit pe trup pe mîini pe față
ținînd după nămgî-mi ochi
în care este doar verdeală
așteaptă pînă dimineață
cînd soarele va învia din nou.

cunoaștere

mai caută-mi chipul
gîndește-mi sufletul
forma lui ciudată
viața lui fără de-nțoarcere
caută-mă-n tainele semnelor
ai răbdare și caută
sensul acesta ce mă devoră
sensul acesta de glorie
mai gîndește-mi sufletul
forma lui ciudată.

cîntec

lui holderlin
pe neckar aș fi vrut
numai pe neckar
mai demult
să am un castel într-o floare
să ard cu un cer
și numai o dată
o singură dată
să-l întîlnesc pe poet
în lăina din tribul de pasăre

pe neckar aș fi vrut
numai pe neckar
mai demult
să am un castel într-o floare
în trîlul de pasăre.

elegie de seară

poemul ce-mi vorbea de moarte
mi-a-nroșit un semn de carte
și din visul ostent

Hirtia își arde sub palme.
Și rîul de gheață își prinde coronarele
Sughi l odată, apoi dai ochii peste cap
Și gata. D'n capul tău.
Se înalță un porumbel înșingurat
Si ariole lui, cu mult mîrte de umbra lui
Par a-îpi de smoolă acoperîndu-și casa.
S gur că va dura puțin această stare
Vecină cu moartea
Deși cum mult mai lung ți se pare
D umul pînă la lumea curată din care
Abia ai sosit:
Cum se scrie.

Vorbe

Dar nu ni se spune așa cum ar trebui:
„Alară cu voi, pe ușa din dos a istoriei”
Nouă ni se spune „bravi luptători”
Cu trupul, cu sufletul, cu ghearele și cu dinții.

Ce e mai greu de înțeles
E faptul că adesea noi înșine
Credem aceste vorbe ce se spun despre noi
Și atunci mulțimea tace constemată.
Ni se spune: „voinicilor
Ce gogoși ne mai înșirați,
Ați merita să fiți dați afară,
Alungați cu bicele!”
Noi credem adesea și aceste vorbe
După care ne-nțoarcem la mesele noastre

Aruncăm lămpii un suris ostent
Și ne punem pe treabă.

Tufa de nalbă

Să spui calm,
Mult mai calm decît oricine te-ar putea crede:

„Nu suport
Cel de-al doilea război mondial
Pe care nici măcar
Nu l-am trăit”.
Pînă și cîinii
Te-ar scuipa în ochi.
„Nu suport” — steagul tău rupt
Ar fi rușinea țării tale.
Vezi cum își înalță lupina
Aceeși tufă de nalbă,
Tufă ai căruia nume
Nu-l găseai în copilărie.
„Nu suport această tufă,
Ea zgîrce cerul”
Și cerul e albastru
Și mai pur ca orînd.

Un vis în Evul Mediu

Incunat cu flori trece
El singur, veșmintul.
Purpură? Hermină?
Aclamă lumea. Ostenit poporul
Abia mai poate spune
„Ura, să trăiască...”
Stînd la fereastră capul meu apare
Multimilor — un cap de mort.
Surîd și de departe surisu-mi pare rînjel.
In palma cui să pun un ort?

dulcețile m-au otrăvit
și-mpărțit din temelii
m-au robit doruri zurlii
ceasuri cu un cer nervos
erau fluier de os
poemul ce-mi vorbea de moarte
era chiar semnul de carte!

apa

zăcută de ani în mominte
cu mușcături pletenă bună
în oglinzi poartă cuvinte
și trece frumos prin clarul de lună

arzînd cu flăcări tremătoare
pe albi vechi curge praon nou
apa asta niciodată
nu va intra în vreun covou.

schimbarea la față

roz tîrziu de primăvară
lacrima de seară
fierbe dimineața în izvor
gușă cu otrăvuri de cocor
roz tîrziu de primăvară
cerul ară
ară
miine n-am să scriu
roz tîrziu

(urmare din numărul trecut)

LAURENȚIU PROFETA

— Ați făcut parte din jurul festivalului. La întrebarea „Seventen?” despre muzica filmelor românești prezente în concurs ați răspuns printr-un moment de tăcere.

— Era un minut de reculegere pentru marea disparență: muzica românească din filmele românești. Muzica de film semnificativă așa cum mi se pare firesc de compozitori în marea lor majoritate tineri a fost de o certă calitate profesională. Catalogul acestor editii cuprinde numele unor debutanți (Carmen Cărneci, fericit debut!) alături de numele unor muzicieni cu experiență în gen (Lucian Mețianu, Florin Bogardo, Anton Suteu). N-au lipsit interesante și originale demersuri inovatoare (Călin Ioachimescu, Octavian Nemescu) dintre care aș remarca îndeosebi sintetizarea într-o unică coloană expresivă a muzicii, vorbirii și zgomotului așa cum o întîlnim la Dan Andrei Aldea, în filmul de animație. Niște sticle, în regia lui Mihai Badiță. Toate acestea pledează pentru optimism. Noile generații de muzicieni devotați filmului au un cuvînt greu de spus. Din păcate, optimismul nostru se lovește de zidul unor greutăți și cred că e bine să le spunem pe nume. Pe criteriile false de contabilitate, peliculele noastre sînt tot mai lipsite de contabilitate... Compozitori ca Dumitru Capoianu, Theodor Grigoriu sau Mircea Istrate, maeștri necontestati ai genului apar pe generic odată la cîțiva ani.

ADA PISTINER

— Ada Pistiner, în topul publicului documentarului dumneavoastră „Arhimetică realistă la Seini” s-a situat pe primul loc. Cum explicați acest succes?

— El vine din nevoia teribilă de care o au oamenii de film social, de film realist, de adevăr. Există o mare sete de filme cu probleme sociale. M-am bucurat foarte mult de felul cum publicul tinăr de la Costinești a reacționat la acest documentar: foarte multe lucruri pe care eu le-am gîndit, o imagine care trebuia să transmită un gînd, să comunice o idee, să contrazică textul roștit sau să-l întărească, am văzut că au funcționat tot timpul. Un film documentar ciné-vertic ca acesta fără o înțelegere între operator și regizor nu poate fi posibil. Ceea ce vreau să spun este că asta mi s-a întîmplat în timpul lucrului cu operatorul Ștefan Gladin pentru care acest documentar este filmul său de debut. Au mai lucrat cu multă competență și dăruire, alături de mine la montaj, Maria Visu și colaboratoarea mea permanentă Livia Ionescu.

ioan buga

DESCOPERIRE

Într-una din lungile nopți ale iernii am fost trezit de spaima unui vis ciudat, care mi-a schimbat definitiv existența. Purta în lumina trezviei, din somnului și uitarea celor trei milenii, lista completă a celor douăzeci de mii de ostentori care au zidit și au murit în numele piramidei lui Hufu. Am încercat cu un zîmbet sceptic să mă debarasez de asemenea absurde revelații ale abisului înconștient dar visul se înfîșeșe cu strălucire în plafonul conștiinței mele, obsedîndu-mă și muncindu-mă ca o idee fixă dintr-un roman doctoevșchian. Faptul era ineluctabil: în memoria mea (una din cele mai subrele cu puțință) erau gravate, pare-se definitiv, douăzeci de mii de

nume egiptene (Ammol, Ammun, Nistero, Teonă, Maiol, Netra Saio, Forta, Or, Psantia, Tithoe, Sarmata, Panofo, Ennat, Orsision, Motie, Berahon...) un număr imposibil de reținut în condițiile unei memorizări obișnuite.

Am încercat să adorm lăraș spre a scăpa de această chinătoare fantasmagorie, dar visul a revenit, aducînd noi amănunte în legătură cu aceeași lucrare. Am fost avertizat chiar de o posibilă asasinare, fiindcă lumea nu dorise să-și lăcrace memoria cu încă douăzeci de mii de nume, cărora să le atribuie cinstire în mod personal. La protestul meu că nu am nîlc o vină pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un crunt slăpînă deosebit de inteligent și pentru faptul că cineva a gravat în vis pe pergamentul memoriei mele această bizară listă și de cînd e lumea, visul nu aparține sferii de activitate pasibilă de merite sau de pedeapsă, răspuns a fost prompt: cineva care a fost probabil un

george chirilă

Stampă

Și satul-i tot mai scund - un sat de lut din care păsările au zburat și oamenii - bărboși fumând tăcut un cuib imi este casa - cuib prădat.

Mă-ntorc aici ca dintr-o-ncăierare, prin frunze suflă vântul roștalog, copacii au ieșit la drumul mare, pământul țipă ca un uger gol.

De lapte un văduh se tot destramă, porunci de ceată se întind nădă, pe riu în sus oprit ca la o vamă azvirl pantofli-n apă : prea mă string.

Parcă era aproape, vai, o moară, parcă era prin preajmă vântul, cobor desuț prin linistea de ceară topită laș, prădălnic și tirziu.

- E cineva acasă ? Prind să strig, o poartă veche spinzăr-n țifini, și nimeni imi răspunde și e frig în miezul verii secetind țifini.

Pasăre de fum

Ridică-te, stea căzătoare, deasupra creștelului meu există un tărâm spre care copii revin mereu.

Și-mi leg urechea de un sunet și-mi leg viața de un rit

maria barbu

estî inima mea, Garcia Lorca, in tine cîntă pescăruși insingerați, capetele noastre zac alături ca doi sorî gemeni și nimeni n-a mai plecat și nimeni n-a mai venit in lumea asta mică și amară. cîntă, tu ești gura mea, Garcia Lorca, in palme mi-au crescut flori roșii și flori negre și unghiile mi-au ajuns pînă la ochii ploii. plîngi, tu ești ochiul meu, Garcia Lorca, in cerul acesta nu m-ai incepe furtuna iar fiul meu mă strîgă din mine cu gheul tău. luna o cărūt și se țirăse s-ai lingă talpa. numai iubul meu doarme și-mi visează gura pe care n-o poate s-ăruta.

tu m-ai visat și-n visul tău pluteam liniștită ca o păpădie. visul tău l-am visat

pentru un astfel de test decit cel de la Costințel. Prezentarea filmului in afară de concurs in ultima zi a festivalului m-a lipsit însă de acel contact direct - dezbaterile zilnice - cu publicul pe care-l oferă Costințelul cineștilor prezenți acolo ca element ce constituie unicitatea acestui festival, atit de tinar și de tineresc.

SERGIU NICOLAESCU

- Participații pentru prima oară la Festivalul filmului pentru tineret. Cu v-a determinat să solicitați prezentarea filmului Duelul la această manifestare in afară de concurs ?

- Consider absurd la vîrsta mea, la experiența mea să fiu prezent in concurs. M-a interesat să vin aici pentru înțînirea cu publicul, cu acest public special, tineret, care a urmărit cu răbdare și interes protecția deși a început la ora 12 noaptea. Mai vin aici și pentru că mă interesează experiențele tinerilor cinești.

- Cum apreciați palmaresul festivalului ?

- Topul publicului mi se pare echilibrat, al juriului mă abțin. Cred că O lacrimă de fată este cea mai merituosă realizare din festival. Dar mă așteptam ca filmele unor tineri, in special despre actualitate, să fie mai curajoase, mai originale.

CĂLIN CALIMAN

- Costințelul este prin definiție un festival al creatorilor tineri. Scopul că prezentă lor a fost destul de puternică la această ediție ?

- Acepția pe care o dau eu regizorului tinar evidențiază in primul rînd gîndul creator tinar și in acest sens Croaziera lui Mircea Danilescu. O lacrimă de fată de Iosif Demian in concursul filmelor de lung metraj artistic, Pe Valea Frumoasei de Florica Cernăianu și Arimetica realităă la Seini de Ada Pistiner in competiția filmelor documentare. Filmele de animație. Arena de Szilagy Zoltan, Raport de Ștefan Anastasiu și Cereul de Ion Truță, aproape întreaga selecție a absolvenților I.A.T.C. ca și cele mai bune dintre filmele cinematografulor au manifestat o răspundere politică, filozofică, morală și estetică in investigația și interpretarea realității imediate. De aceea zic, forța de gînd creator tinar de la festivalul de la Costințel a constituit și in acest an un semn distinctiv al competiției, al dezbaterilor prilejuate de prezentarea filmului românesc. N-aș trece cu vederea că nu toți regizorii tineri au dovedit o aceeași pertinentă scrutare a realității contemporane. Deasemenea dacă privim spre ansamblul filmelor de lung metraj artistic vom vedea că foarte puțni scenaristi tineri au bătut in ultima perioadă la porțile filmului (sau poate că unii au bătut și nu li s-a deschis încă). Despre reprezentanții I.A.T.C.-ului aș vrea să spun ceva. Ei sînt practic regizorii filmelor de mine și cărțile lor de vizită de astăzi ne determină să privim cu seriozitate și încredere la creațiile lor viitoare. Prin ce ne-au arătat am

ca omul săturat de umbrelt de pragul unde a horit Din spuză se arată ochi și ochiul povestește încă adincului cel mai adinc de-un chin ce nevăzut mîncîcă ochiul meu drept și ochiul sting Ridică-te, pasăre de fum, ca o pădure din ape, aici plînses și șezum la ce ar mai putea să ne scape punte și strigăt și drum. 1981

Prin secolul trecînd, trecînd...

O, la Moldova e tirziu, de aur frunze cad din lei, eu mă întorc lingă ai mei și dacă nu ajung le scriu. Avem acolo casa veche și un salcîm ce vru să-l taie fostul primar într-o ureche, o ciine mai avem, o oaie...

Sint amintiri care mă leagă de cei ce-au fost, de cei ce sint, acolo-i viața mea întreagă prin secolul trecînd, trecînd.

Deunăzi pe un cîmp pieri un cal frumos - al nimănui ? l-a prins cu lacrimi grele tata, de parc-a fost chiar colul lui.

Vedeți, pe un fîran îl doare durerea ce se mai întîmplă sub spuză noastră de hotare și gîndurile-i fierb sub timpă.

Cărarea lui se tot subție prînsă-ntră chingi ca între roți, plătim pentru tăceri simbrice cei ce-am rîmas, aceștia toți.

Ce-ți pasă ? Tu scrii poezii suride-un vechi colod de școală, in sat sint prea puțni copii și clasa-nlîi i-aproape goală.

Un vînt pe cei ce cresc îi mină către orașe mai departe, in urmă seacă o țifina, un ochi se-nchide ca o carte.

Final de secol zbuciumat, ce-aș mai putea acum să scriu ? eu port povara unui sat,

o, la Moldova e tirziu ! 1981

și pe tine visînd in visul meu te-am legat. pleocele ințeleptilor pustiei : furnicile buzeler tale mi-au devorat ochii. sint oarbă de săruturi și le visez visînd și poate că și tu m-ai visat visîndu-te. ne devorăm mereu visele cu o foame neostoită. mă-nvlesc cu tine și visez visul tău de iubire.

trecem pe deasupra păsărilor, cu pasul liniștit și domol, ca și cum am trece peste propria-ne frunte, sintem tăcuți și tăcerea ne face zvelți și dacă rîdem ni se acoperă buzele cu dimineața, eu te întreb de mine și tu mă întreb la rîndu-ți și-această plimbare pe deasupra păsărilor e cînt de albă incit ne gîndim că cerul o cărūt și pe noi ne susține doar zborul păsărilor, sintem atit de alături că jumătățile singurii își mingie culorile. am aruncat sacul de umbră ce ne acoperea fețele și simțim lumina și pe cei rămași încă in lumea de sub tălpile noastre, acolo unde, pentru fiecare cuvînt trebuie să dai un inel din singele tău și cînd țî-oi terminat averea de inele sanguine te acoperă stinca grea a propriilor cuvinte.

norii de sare au trecut și au venit norii de miere, locum un cer instelat de miresme și de condori, livelize din noi cu inmuguri și-și cer fructele, dă-mi mina ta să trecem peste plane și peste privighetori, la capătul vecherii, pe patul nostru s-a ivit luna. caută-mă in ingerii tăi, găsește-mă și rîmii lingă mine.

simiți un Ovidiu Bose Paștină cu o forță de exprimare vulcanică, un Dumitru Damian Laurențiu care refuză de la început conșcerea prin însăși tema filmului său. Cine-verite. Acestor regizori ca și celorlalți tineri creatori aflați la porțile filmului sau încă pe bîncile I.A.T.C.-ului trebuie să li se acorde o atenție mult mai mare in viitor pentru ca să nu existe hiatusuri între capacitatea lor cinematografică și expresia ei pe ecran.

ÎN AVANPREMIERĂ EDIȚIA 1982

- Aflat la ediția a IV-a, Festivalul filmului pentru tineret are deja o istorie. Mai important decit o istorie este să aibă o perspectivă. To-varșe secretar VASILE BONTAS, cu reprezentant al Comitetului Central al U.T.C., cum preconizați să arate edițiile viitoare ?

- Noi am încercat să demonstrăm cu această manifestare culturală mai curînd ce anume ar putea să fie un Festival al filmului pentru tineret. Cred că nu este foarte util să comparăm ediția a IV-a cu precedentele ediții și să constatăm că ea se deosebește radical prin amploarea acțiunii și nouțetea anora din elementele care au constituit-o (înțînirile cineștilor cu tinerii spectatori din județ, apariția unui cotidian al festivalului, expozițiile de afiș de film și de fotografie artistică, prezența absolvenților I.A.T.C. și a cinematografulor). Acum după ce această ediție a luat sfîrșit este mai util să evaluăm rezultatele și să prefigurăm edițiile viitoare ale confruntării sincere, deschise, curajoase a cinematografului românesc cu publicul tinar, confruntare care s-a condusă, intr-un fel specific, la apropierea creatorilor din domeniul cinematografiei de preocupările și aspirațiile tinerii generații și, in același timp, la formarea și educarea publicului tinar pentru a înțelege și asimila valorile artei cinematografice românești.

Consulțarea membrilor juriului, a specialiștilor prezenți la Festival a pus in evidență o serie de propuneri pentru cea de-a V-a ediție care urmează să fie analizate cu toată atenția de organizatori. Ar fi interesant, de pildă, programarea unei retrospective a filmelor care au obținut Marele Premiu la edițiile precedente. De asemenea am putea, cred, organiza, cu bune rezultate, dezbateri cu spectatori privind decurul, muzica, montajul, imaginea, costumele și interpretarea ; festivalul ar putea găzdui un cenacul de dramaturgie de film și prezentarea unor microproiecte ale cineștilor din tînăra generație. In pregătirea viitoare ediții sîrșimul C.C.E.S. și ACIN vom organiza, in județe, Gale ale filmului pentru tineret reunind creații și autori care s-au evidențiat in Festival ; in acest fel starea de festival se va prelungi, cu fotos, intr-o continuă sesiune de examene ale filmului românesc și publicului său tinar.

Ludmila Patlanjogu

Interviurile «Luceafărului»

FĂNUȘ NEAGU: Re-creem lumea după ce am cunoscut-o, și cunoaștem lumea după ce o vedem»

- Mă află încă sub impresia acestei minunate cărți, care fiind „cu prieteni”, relevă in fapți dimensiunile morale și nu numai, ale prozatorului Fănuș Neagu. Ca iubitor de literatură și ca psiholog, trebuie să vă mărturisesc că am trăit o reală satisfacție, citîndu-vă, mai ales că o parte din eroii „Cărții cu prieteni” imi sint cunoscuți. Sper să nu greșesc afirmînd că am înțînuit aici adevăratele poeme, cum sint acelea inchinate lui Stănescu, Fănușescu, Barbu, Bănuțescu, D. R. Popescu, Sintimbreanu, BĂLĂLĂ, Toi și multor alora. Fiind un generos, un „sufletist”, uneri sintei destul de indulgent cu operele contrariilor (desigur nu cu cel de mai sus), iubirea sinceră ce le-o purtați vă face să-i vedeți pe unii mai mari, mai frumoși decit sint in realitate. Și, pentru că tot sintem la capitolul laude aș spune că mi-a plăcut mult penetranța observației, faptul că preferați nuantele, inuții temperamente și caractere. Pentru că am început cu această carte spuneti-mi dacă o continuați.

- „Cartea cu prieteni...”. Dacă înaintăm spre bătrînețe, trebuie s-o continuăm oricum, pentru a ne aduce aminte măcar de frumoșii ani ai tineretii și de visele pe care le-am plantat in țiecare zi in adolescență. Un prieten este totdeauna un arbore care îți vine in fata casei ca să-ți facă umbră. Voi continua, cum e și firesc, această carte. Voi mai scrie unul sau două volume cuprînzînd tot mai mulți scriitori dar și oameni înruțiți cu arta noastră, cum ar fi compozitorii. De exemplu, mă simt foarte îndatorat față de Tiberiu Olah, de Anator Vieru, ca prieteni, ca să nu-l pedepesc aruncînd in ei cu

autorului și nici erou așa de viu incit să nu aibă ceva din caracterul autorului...

- Nu am de gînd să comentez ceea ce prea frumos ați exprimat, însă referîndu-mă acum la „Frumoșii nebuni ai marilor orașe”, care vă este mai apropiat dintre cele trei personaje ?

- Nu mai imi amintesc. Eu sint in trei ipostaze și, prieteni mei, scriitorul, cîntărețul, sportivul, imi sint dragi pentru că nu există in nici una din ipostaze mai puțin chin, mai puțin muncă pentru unul, iar pentru altul mai multă frumusețe. Pentru toți trei m-am spintecat, pentru toți singele care-mi curge prin stilou, prin cerneală, prin pix a fost la fel. Apoi, nu există ipostaza să nu ne placă un personaj. E adevărat că pe unele personaje le uităm, bineînțeles, ca să putem „construi” altele, dar toate personajele ne sint dragi.

- Să trecem la un alt capitol al activității dumneavoastră : gazetăria sportivă, sau cum aș numi-o mai degrabă, poezia sportivă. Spuneti-mi, vă rog, ceva despre frumusețea fotbalului ?

- Fotbalul este carnavalul meu de fiecare duminică. Mi se pare cel mai frumos joc pe care l-au născocit oamenii pentru a se povesti pe ei înșiși. Iubesc in el gloria tineretii, patima de a fi nestăvilit, frumusețea pierderii nedrețose și credința că jocul ca joc e inainte de toate viață, desfășurare și umire. Fotbalul e blestemele cel mai dulce.

- Ați cunoscut mulți mari fotbaliști. Care v-au plăcut cel mai mult ?

- Cel mai bun fotbalist din toată cariera mea e Dinu...

- Totuși Dinu ?

- Da, totuși Dinu, dar și Dobrin, Luceșcu, Ozon, Dumitrache, Tamango. Inșă să vă spun ceva : V-am vorbit mult despre cei cu care mă mai întinlesc recent. L-am uitat pe Pe-tichovski, pe Jusin, pe atîta alții.

- Eu care am citiva ani mai mult decit dv. cred că mai trebuie să adăugăm pe marele nostru portar David, portarul acrobat, supranumit „Il Dio” de italieni și pe excepționalii shooteri Barakti, Bîndea, Marian.

- Dar cu onicile sportive am cam încheiat-o. Un scriitor sovietic spune că trebuie să-ți dai bacalaureatul și in gazetărie. Eu trebuia să mi-l dau de mult. A fi gazetar perpetuu insemnă a te închide într-o lacrimă, a te zăbrieli într-o prea mică închisoare. Gazetăria este foarte frumoasă, pasionantă, cea sportivă este destul de dulce uneori, dar... are și ea marginile ei și limitele ei pentru că, profesional, zîmbind, sintem și noi oameni trecători ca toate fenomenele. E o poveste frumoasă sportul, dar trăită ca o poveste frumoasă, ea trebuie să se încheie la tinerete. Totdeauna trebuie să vină după tine unul care e mai aproape de cei ce joacă in teren. Eu, acum, de exemplu, nu mai are rost să scriu despre fotbal pentru că nu mai sint prieten cu băieții care-l joacă. Cei despre care scriam și care-l jucau, și-mi erau prieteni, erau acolo lingă mine, eram lingă ei. Nu mai aș putea, nu mai pot...

- Trebuie să vă retrageți precum un Casius Clay, cu titlul in buzunar sau ca acel campion din Jack London...

- Vrînd, nevrînd, îți dai seama că îmbătrînești...

- După cite știu nu faceți parte dintre pesimiști, ci dintre aceia care se consacără meru altor scrieri, altor teme, altor genuri...

- Este adevărat, vreau să stau cu mine singur, așa, să mă scriu teatru, chiar poezie. Spre exemplu, eu sint fermecat de ideea de lărbă, de ideea de zăpădat, de alungirea verii și răsturnarea tuturor anotimpurilor, numai la țară. La București trăiesc destul de cenușiu, in sensul că nu prea imi dau seama cum se întîmplă cu inlocuirea zilelor și cu trecerea nopții pe alte pogoane, pentru că la țară sălășluim in prostia verbului a fi. La București nu mă mai poartăsc nu mă interesează „a vrea” ci „a fi”. Ca existență sintem mai aproape de Dumnezeu și de sinul lui, la țară. La București sintem mai aproape de statui, de Gara de Nord, de Statuia Aviatorilor, de migzileala intereselor. La țară, fără să fac nostalgia unei, idilice vorbind, re-publice de lărbă, la țară ne aflăm mai repede firea noastră, sintem mai păgîni, mai cu gîndul

că se poate trăi frumos. La București, e cetatea metropolă, ne aflăm mai degrabă de oameni, mai departe de mamă, mai departe de frați și chiar de iubire. Mi se pare cum neagră povestea mea, dar...

- Dar concorda cu ce scrieti. Din paginile dvs. se poate deduce că aveți unele preferințe, sint anumite zone pe care le iubii mai mult, de pildă - Brăila, Bă-răganul, Delta Dunării, iar in timpul din urmă in scrisul lui Fănuș Neagu apare și muntele...

- Eu scriu cam pe locurile in care merg. Ca să descriu o poartă, trebuie să mă gîndesc unde-i poarta aceea, unde am văzut-o, cum se deschide ea, pe ce roată. Poarta larg îmbră-cută, care se deschide larg in gard, asa, mare, se numeste vrană. Cînd trebuie să scriu ceva, să descriu o casă sau un loc, imi inchipui : aici era poarta aceea. De obicei descriu poarta bu-nicilor, era foarte frumoasă poarta bunicilor, sau unde mi-a rămas mie in minte drept cea mai frumoasă...

- Vă place să scrieti meru ?

- Nu prea. Oriz vine din obligatie imi re-punză. Cînd lucrez pentru mine imi place foarte mult, dar lucrez prea puțin pentru noi ca scriitori și lucrez prea mult pentru ideea că trebuie să facem cărți. Eu gîndesc așa că orice scriitor in anul 1980 spre 2000 n-are dreptul la mai mult decit cărți.

- Să le citezeze la nesfîrșit ca Matei Caragiale ?

- Să le citezeze, dar nu la nesfîrșit. Matei nu trebuia să-și ucidă zilele pe o singură carte, pentru că romanul lui a rămas fără lacrimi, fără durere și mult prea lustruit.

- Dincolo de spațiul întîm trecut in ficțiune, in cărțile dvs., dincolo de locu-rile drazi ați călătorit mult peste hotare. De așfel se știe că scriitorul este prin excelență un călător. Dintre călătoriile mai îndepărtate care v-au rămas in memorie mai adine ?

- Călătorului îl ată bine cu drumul și cu haimanalicul. Eu am fost o haimana prin toată Europa. Mi-a plăcut. Cum am trecut poartă casei, mi-a plăcut dincolo, imi place să miroasă a izmă de străbîn, dincolo de pragul casei, pentru că acolo se întîmplă ceva fermecat, in sensul că îți inchipui că lumea este altfel. Uneori o descoperi asa cum e acasă. Mi-au plăcut toate țările, toate sint frumoase, in afară de unele prea monotone, fără imaginație și cu lipsă de viziune, Mi-au plăcut Franta, Spania, Portugalia, Germania. Mi-au plăcut podurile Pra-găi, podurile Budapestei. Budapesta este un oraș mai frumos decit Viena. E dumnezeiască Budapesta. Leninradul imi place să gîndesc și ca minunea lumii. Ai senzația că aștepti să-l vezi pe Rascolnikov omorînd o bătrînă. L-ați citit pe Dostoievski, pe Tolstol... La Leninrad vezi cit sint de mari rușii ! Si Parisul este o minune, dar eu îl cunosteam înainte de a-l vedea, de a intra in el. Cunosteam străzile, am găsit ușor drumul la hotelul in care am stat prima seară in Cartierul Latin, Cine spune că nu se duce la Paris pentru distracții este un iocorit. Dar oricare român merge acolo mai în-țînă ca să se verifice pe sine. Am fost și in Hamburg, in San Paolo, pe linăa domoșoarele aiea... in borcane. In Elveția am fost de vreo

sase ori. Nu-mi prea place Elveția. Este un mare sanatoriu...

- Dar Alipi nu v-au plăcut ? Nu e frumos să te uii la Jungfrau ? La Saint Gothard, Berna, Geneva ?

- Te uiti, sigur, și inlemnești de atita frumusețe, dar, repet, totul in jur e prea sterilizat. Dumnezeiesc a fost in Spania...

- Desi acasă e atita pămint roșu, ars de soare și asa de puțin verdețat ?

- M-am înteles bine cu Spania pentru că a-vea multe circiumi de marginea drumului. Min-cam cite o măsline verde și beam vin alb cu Sancho Panza. Și el imi suna desore Don Quijote.

- Vă mai amintii orasele Andaluziei, podurile peste Guadalquivir ?

- Desigur. Guadalquivir, riu uscat, l-am zis eu. Acolo curge atita apă cit bazi într-o poezie, că mai multă apă n-au. Am văzut Toledo și Aranjuez. Am fost treaz in orasele mari și frumoase, am băut numai citronadă și orate-lă pentru că vreau să le tin minte in mătrea și uscăciunea lor. Mi-au plăcut taurii dar nu-mi place că sint ucizi. Eu sint de partea taurilor, nu de partea toradorului...

- Să pășim universul, singeros al coridelor. Aș dori să revenim la o seamă de întrebări cu care am obșnuit de-altfel cititorul in cartea mea anterioară : „Muncă, idealuri, creație”. Cum vedeți nevoia de respect și considerație ?

- Î respect pe oameni și mă bucur dacă mi respectă și ei...

- Trînd între oameni, nevoia de an-turaj o resimții cu aceeași putere și la fel de abrupt ca răspunsul din urmă ?

- Eu nu pot sta singur nicodată, trebuie să am prieteni numeroși prin preajmă, deși cînd lucrez, trebuie să fiu singur. Dar să vă pun și eu o întrebare : De ce vă băsați in sufletul omu-lui cu întrebări de felul acesta ?

- Am explicat in prefața cărții asupra-mi mai înșinat și in diferite interviuri din ea. Este o amănăie psihologică asupra resorturilor interioare care ridică personalitatea pînă la înălmitea mieții! Acum să vă mai întreb: Sintei indiferent față de bunurile materiale ?

- Sint, dar... nu chiar atit de indiferent. Adecă, imi place, să am baie, gaze in sobă și la bucăt-ărie, electricitate și nu cu crăp de foame. Nu poate zice nimeni că eu vreau să fac avere. Eu sint dintr-un neam de oameni săraci, nici unul n-a vrut să aibă avere, au vrut doar să trăiască, au vrut pur și simplu să se perpetueze ca oameni inălmăi într-o credință.

- Iar eu mă pregăteam tocmai să vă întreb despre nevoia de aventură...

- N-am fost o fire aventurosă decit in inchipuire. Imi iubesc foarte mult copitul.

- Vorbii-mi vă rog despre drăgălașa Ruxandra Ania, despre farmecul copilăriei.

- Copilăria este țara cea mai frumoasă. Este izvoarele tuturor bucuriilor. In ea nu există durere. Există numai primăria inforție și vacan-te petrecute in zăvoai din spatele casei bun-icilor. Felita mea iubeste marea ca nimic altceva pe lume, și in ordine imediată zăpada de la Sinaia. Desenează frumos, numai chipuri de lezi și miei și de copii suindu-se pe vanaore. Vrea să devină geolog ca să zăsească piatra somnului care să poată s-o adormă pe mamaia care nu doarme mai deloc și piatra care miroase frumos a lă-mie, ca să se dea oamenii pe mîini cu ea. In lumea ei mă întorc mereu cu bucurie și ca v-a mă încarc cu speranță. După cum vedeți sint devotat familiei. Imi place mai mult acasă decit la vecini. S-ar putea să fie și un semn de bă-trînețe. Eu sint un familist din aceia care iu-besc chiar și nevestele. Imi place să fac daruri și bucurii familiei.

convorbire din Ian. 1980

Virgil Sorin

atelier literar postea redacției

RAZVAN POESCU: Ar putea fi utilă, eventual, ca „exerciții de manevrare a condeiului”, cum ziceți (dacă se urmărește, între altele, și dobândirea unei mai mari siguranțe a sensurilor, a unei depline proprietăți a expresiei, etc. decit, de pildă, „am zdrăngănit vreascurile”, care e stingăce și improprrie...), Există, însă, în cazul dv., (și numai al dv.) un mare risc, acela al căderii sub influența nefastei „mode” a „serbografiei” lirice, de a metaforizării lesinate, care bintuie cu furie în reportajul actual, scrierile dv. Sărbătorit din sport sau din afară lui, imensă zornălaie de vorbe soale cu floricele semi-alfabetizate, care bătațose crunt, pină la amorie și dezastru, sensibilitatea publică (Alimentari, cite un crimpl, ici-colo, din paginile trimise — 3 și 4, bunăoară — tînde oarecum spre literatură.)

MARIA ANDREI: Cîteva dintre ele par să cuprindă și un germene al poeziei încă firav și incert. De pildă, cea cu cocorii (titlul, ca și alte cuvinte ori chiar pasaje din cuprins, ne-au rămas indescifrabile l.). „Să fie”, „Invată să muști” (cam prea didactică, totuși, în ansamblu). Sperăm să primim pagini și mai concludente.

P. TOMESCU: N-am înțeles ce vreți să spuneți în scrisoarea dv. atît de poetică și filosofică, dar și atît de vagă...

L. DOCTORESCU: Exerciții de început, care rămîn prea mult la stadiul comentariului uscat, dar care, pe alocuri, emit și o anumite vibrație susceptibilă de speranță. Să mai vedem.

K. MOHAUPT: S-au mai făcut asemenea „teste”, care nu

dovedesc, la urma urmei, decît că o poezie slabă rămîne slabă, indiferent de semnificație. Dacă ați obținut și dv. acest adevăr simplu, se poate spune că v-ați ales cu ceva de pe urma acestei experiențe...

V. H. HERMELIN: Versurile sînt mai degrabă modeste, convenționale, „făcute”. Ne-așina să se întrevadă semnele unei vocații adevărate. Asupra desenelor prietenului dv. nu putem pronunța; le vom preda secretariatului de redacție spre a decide.

OVIDIU LEONTIN: Pare să fie un murmur de poezie, dar metaforismul abuziv, adesea incilicit și obscur, împiedică, decodată, o evaluare deplină a lucrurilor. Pe viitor, mai citeț (sau dactilografiat).

AL. PALAGHIA: Există premise favorabile, și în versuri (nitel telegrafice, inclinate spre ermetism și calofilie), și în proză (excesiv, manierist, stilizată, pină la devitalizează și ocultare). Cele mai bune (mai comunicative) ni s-au părut: „Icar”, „Crucifix”, „Trebule să mă lubească”, „Ibis”. Se pare, însă, că sînt de așteptat lucruri mult mai bune.

D. E. R.: Pagini interesante (în cele două plicuri), unele, parcă, într-o manieră inspirat îndolită. (Toate titlurile merită a fi menționate).

EMADEL: Am primit și scrisoarea anterioară (ne-ați cerut să nu vă răspundem încă, în legătură cu proiectata dv. trecere prin București, care ar fi rezolvat, dealtfel, și problema

autografului...). Vestile rele pe care ni le comunicați ne mîhnesc, firește; sperăm, însă, că veți găsi energia și efortul de voință necesare unui „nou asalt”. Vă dorim succes! În altă ordine de idei, versurile trimise, scrise probabil „prin tre picături”, nu aduc, din păcate (cum e și firesc) nimic nou. (Răspunsuri acestă nu putem trimite).

Nae Cristian, Govanni Pellegrini (ceva, în „Infern atomic”), **J. Stefan, Georgeta Dragomir, Florea Cristy, Monica Filip, Paris-Io, M. Cotuțiu, Victor Munteanu** (ceva, în „Ora de mazăre”, „Bună seara”, „Ne privim cu jumătate de ochi”), **G. Coroba, V. Pusitu, Florian Ioana, Maria Botez, Dor de soare:** Nimic nou!

Adrian Dafir (ceva în „Dureri mare sufăr”), **Petre Munteanu, Mioara Maria Ghinescu, Constanta Besică, Dolino (?) Gherghicanu, Ion Băciță, Ion Gîrdu, N. Tomoescu, Ecaterina Alcan Arizona, Mircea Dorin Pătru, Grigore Huza, A. Gyuris, George Broicea, M.U.F.S., Ghiță Nicolae, Adrian Vulpescu, Augustin Circa, Mihai Bărdan, Alexandru Popa, Vasile Gorga, Eugen Dumbrăvescu, Silvia Stăclaru, Sandu Kramer, Horia Dinbolintin, Paraschiv Hotea, Dinu Juța, Marcu T. Marcu, Ioan Libără, Atena Simferopol, Cost. Traianescu, Aurelia Burbea, Mihail Alimănescu, Coca Tudose, Ana Maria Constantină:** Încercări de nivel modest.

Geo Dumitrescu

N.R. Manoscritele nu se înapoiază.

Dacă ți-ar trebui

Dacă ți-ar trebui ți-aș da tot lutul din fința mea și-ți fac din el o amforă de vin și să mă bei puțin cite puțin.

MARCELA MARINICA

Ex libris de Dafinel Duinea

Romanță

Un om își face de lucru pe acoperiș, un altul se sprijină de o poartă, o femeie visează soldații care au plecat, drumul nu e trecut pe hartă. Și cerul are culoarea boului blind, paiele se agită sub vîntul de toamnă, eram în locul cel mai uitat, își mai aduci aminte, doamnă?

BORIS MARIAN

Gammapolis

cunosc un oraș ale cărui nopți sînt jupuite de sirenele pompierilor nudur de femei sau din paturi și se ascund în liniștea dururile băbăților rămin linișite în paturi și pier în flăcări cunosc un oraș care în fiecare dimineață renaste din propriu-scrum un oraș cu un ceas floral în malocul deșertului.

DAN EMILIAN ROȘCA

Melci ambulanti

Seara dăm pe-acasă (veți spune dumeavoastră că mai înti trebuie să ne găsim o casă și s-o aburzim în spinare) sîntem împorți în locuie care dorm pe linia vie și cei care dorm pe linia moartă împorți arbitrară deși avem aceeași apucături ale colțului gurii pune pe pinza la Luvru dar treceți peste asta priviți mai bine cum ne bate intunericul pină în dreptul inimii

inoante de călcare ni se în prelegeri la masa de tratative în legătură cu spălutul pe mîini igienă elementară pe care o știa pină și Pilat din Pont

proflaxia somnului se poate face gîndind la cele 15 tone de explozibil repartizate echitabil pe cap de locuitor credinciosul nostru cine neutronic care se linge pe bot de trei ori pe zi latră prin singe în nopți caloroase și noi privim pe fereaștră frați de insomnie cu toții privind plaja dezamogăți că adevărul nu practică niciodată nudismul

COSTIN GRIGORAS

O poezie de dragoste

Voiam doar să văd din nou sudul Prăvălindu-se dincolo de retine, Acolo unde mi s-a părut întodeuna Că ești cea mai tu, În limanul cu stufuri Unde prietenii dorm pe lungi trunchiuri deja putrezite,

În limanul cu măgari blînzi și înțelepți Cugetin după garduri pitice, Atîta voiam. Să descopăr Taina cerdacului suspendat Între adevăr și memorie, Unde merii se juraseră să ne îngroape în floare.

RADU ȘOIU

Trofeu

Mă-nțorc cu aboseală pe străzi bătoarite, cu aboseală, timpul din urmă tiranic mă ține sub triste embleme: flori vestețe, nopți albe, plînsul la malul mării — sub triste, înstrăinate embleme — fruntea primește botez de înjurii, trunchi răzvrătit, mă zbat în amurguri în noavul de potimi. Pescarul mă eliberează — pentru o moarte rapidă, fără plasă — și fără speranță. Binecuvînt gîndul tău, om al apelor — liberă sînt să mă sting liniștit, trofeu scîlpitor din adîncuri, pentru strădania ta, reuțată.

VIRGINIA SOARE

Tristețe

De la inserări aflasem Că vine o clipă în care albastrul cade lovindu-se de crengile copacilor și devine negru. Un fierăstrău de argint tăia în corpul meu Și-mi căuta sufletul. Amorțit de așteptare, nu simțeam nimic, Dar cînd singele începea să strige După căldura definitiv pierdută, Cînd gîndul chema zadarnic un strop de rouă, Știam că fierăstrăul mi-a decupat sufletul. Lăsînd un gol în care norii se vor îngîmrați Ca-nți-o fereaștră uitată deschisă.

DIANA BARBU

«Datoria supremă a ceasului de față!»

Urmare din pag. 1

După aceste lămuriri preliminare, în chemare este consemnată Conferința pentru pace ținută în anul la Paris, unde de N. Lupu, reprezentantul partidului național-țărănesc, partidul radical-țărănesc și partidul social-democrat a exprimat în fața lumii întregi voința neștrămătată de pace a multor din România.

Sînt apoi trecute în revistă o serie de reușite ale mișcării pentru pace în țara noastră. La loc de frunte stîindu-se Apelul tineretului din România pentru apărarea păcii, difuzat în mii de exemplare.

Asadar, la scurgerea a douăzeci de ani de la primul război mondial, care se dorea să fie și ultimul război mondial, în România și în Europa, din această perspectivă revizională și revizionistă a Berlin-Budapesta-Roma și mai amenințate de flagelul viitorului război pentru bogățiile lor în materii prime, chemă pe toți tinerii „din orice partid, din orice naționalitate și religie”, pe toți acei care erau animați de dragoste de pace și de repugna războiului — să li se alature pentru a organiza „rezistență împotriva uneltirilor fascisto-revizioniste; lupta împotriva acestora care s-au pus în slujba revansismului fascist”, acțiunea pentru pace în Transilvania și Banat.

Anunțîndu-se că întreaga campanie se ducea în sprînjul pregătirii delegaților români care să participe la Congresul Mondial al Păcii de la Geneva (3-6 septembrie 1936), în chemarea respectivă se face loc încă la cîteva succinate dar relevante apeluri, în care tinerii transilvăneni erau avertizați asupra faptului că revizionismul războinic aduce cu el amenințarea jugului sub care a gemut strămoșii noștri. Cu voia lui Hitler și al lui Mussolini, foștii stăpîni ai Ardealului preînd cu îndrăzneală „frontierele Ungariei pină la Carpați”, iar oficinele hitleriste războinic împing împotriva noastră, ale cărui hotare sînt fixate pină la Marea Neagră și Dunărea de Jos. Tinerii din grupările hitleriste de la noi, deschideți-vă ochii! Germania cere revizuirea tratatelor, dar nu garantează hotarele României!

Tinerilor de la sațe și orașe le sînt, apoi, înfățișate parte din cauzele generice ale sistemului capitalist exploatare: crizele în care burghezia se zbate și din care încearcă să iasă prin divisiune socială și prin declararea de războaie în afară. Războiul civil din Spania, cel italo-albanian pornite de cîlcile hitleriste fasciste erau tot atîtea atențate contra păcii universale, cu scopul de a mîntui în acest mod ravagiile crizei abătute asupra lumii capitaliste.

În brațele morții va cădea în primul rînd tineretul — sustinute cel din birou provincial pentru pace din Transilvania și Banat. Tineretul era „chemat deci să-și spună cuvîntul, după vroia să-și ia ca generice răspunderea războiului, a nimicirii sale și a țării — sau vrea pacea. Atașamentul nostru la Ideea și forța păcii interne și între popoare nu își are originea în lipsa de vigoare și în dulci resemnări. Pentru pacea necesară mi așez propășirii celor mulți de sațe și orașe, și în cel mai ales neamului nostru vor și să dezlănțuie și ofensiva forței contra acestora care din etalarea brutalității fac o dogmă.”

Tineretul putea să cadă pradă războiului doar dacă n-ar fi știut să-și apere pacea. Și nu era întimplător că în frontul celor ce urmăreau războiul se situau statele cu conducere absolutist-dictatorială, pe cînd cele care doreau pacea ca o condiție esențială și permanentă a vieții superioare erau popoarele organizate și conduse democratic: „alături de care se cuvîne să ne așezăm și să luptăm noi, pentru că orice propagandă pentru îndrumarea noastră în îndul stărilor care vor revansa, cuceriri, dictaturi este criminală, potrivnică rostului și ființei însăși a neamului românesc.”

Către tinerii și terele din țară se adresează patetice cuvînte: „Izvorită din dragoste pentru Ardealul lui Horia și Avram Iancu, din dorința și din nevoia de pace a lumii, născîndu-mă peste deosebitul și interese strîmte de partide și organizații, chemarea noastră va strînge laolaltă pe toți tinerii, pe acei care muncesc pe ogoare și în uzine, în bibliotecă, laboratoare, birouri și întreprinderi, pe toți care doresc ridicarea economică și culturală a maselor, sănătatea și dezvoltarea fizică armonioasă a tineretului, pe toți pentru care pacea este bunul cel mai prețios al omenirii...”

Un stat cum e România nu urmărește cuceriri teritoriale, nici regimuri politice interne arbitrare și silnice-fasciste, ci propășirea în spirit de dreptate socială, de democrație, de libertate și de pace.”

Al doilea moment propagandistic — realizat de P.C.R. tot prin intermediul membrilor și simpatizanților săi — activ în organizații ale tineretului național-țărănesc din Transilvania — este Manifestul tipărit cu replică la discursul de tristă amintire al lui Mussolini, rostit în noiembrie 1936 la Milano.

Este îndoebște cunoscut cum, la aflarea scrisorilor vestii, țara întreagă a reacționat cu forță de

monolit, veștețind cu ultima energie ireponsabilele declarații ale dictatorului fascist. Manifestul ce prezentăm are adresat tineretului transilvănean cum și tineretului întregii țări, tinerilor țărani, muncitori și intelectuali. Mănoie, ceruse „dreptate pentru marea mutilată, Ungaria”, Poeci ce cunoașteau „metodele și obiectivele imperialismului fascist, aceste mărturisire n-a fost o surpriză. Noi am afirmat de mult — se arăta în manifest — că popoarele cu regimuri politice reacționare, fiind imperialiste, vor să cucerească ceea ce nu li se cuvîne, schimbă în folosul lor înțelesul noțiunii de dreptate, libertate, umanitate și violență.”

Răspunsul era că nu se temeau de „circinșia reacționară de la Roma, Berlin și Budapeșta”, că „devenădări suferă al multor țări — Ungaria și maghiare, încușat acum, nu vorbesișe nici prin glasul lui Mussolini și nici prin acela al lui Horthy”. Altul era pericolul iminent, și încă intern: „Cîlcile imperialiste de la Berlin și Roma” întreprindeau în țara noastră „zeci și sute de mercenari în scopul de a dezarma și a slăbi rezistența populară noastră împotriva atacurilor fascismului revizionist. De ani de zile politicieni fără scrupule proslăveau, tarifat, regimurile și persoanele lui Hitler, Mussolini — reprezentanții revizionismului. Mussolini a vorbit. Ce spun acum malmutele de la Carpați și în tîmbele ale fascismului și hitlerismului? Cum reacționează oastea «căpitanului» străin de neamul și de sufletul românesc, îmbrăcat și instruit după chipul și asemănarea miștilor fasciste? Citim cu scribă îngăimările justificative ale ziarelor fascisto-reacționare ca «Porunca vremii»...

Încheiere, în manifest se arată cu justete cum aceste organizații politice profesiste, și cu organele lor de presă — cu tot, dădeau dovadă de totală neînțelegere a fenomenului național și a stărilor socio-politice internaționale. Impotrivindu-se democrației, acceptînd dictatura și reacționismul, nesocotind ideea de libertate și dreptate socială, în susținerea și naționalismul strîmț și opac al persecuțiilor altor naționalități, lîund ca model de urmat fascismul și hitlerismul revansard și revizionist, defăimînd Franța și pe ceilalți aliați tradiționali — „patrioțarii” noștri s-au mișcat pe povîrnisul rătăcirilor zgomoase și violente.”

Este de datoria noastră să stringem rîndurile pentru apărarea și menținerea integrității naționale, întregitate cistigată prin lupte grele și jertfa supremă a părinților noștri. A sosit ceasul demeriticii. Țara și națiunea romană trebuie să fie aparate. Părișii organizației acesteia care reprezintă interese contrare intereselor țării!”

Dezmetitorea rezultată din discursul lui Mussolini și din cele ale lui Hitler trebuia să ducă neîntîrziat la părăsirea necondiționată a mișcărilor reacționare și patriotarde, „înrolarea în luptă pentru democrație, pace și antirevizionism, alături de marile națiuni democratice ale Europei. Ducele s-a rostit: „Răspunsul îl va da poporul acestei țări, poporul român... Acțiunea contra fascismului revizionist, pentru democrație și pace, demascarea falșilor naționaliști, afirmarea patriotismului luminat și a solidarității naționale, pentru apărarea hotarelor țării — este datoria supremă a ceasului de față.”

Și chemarea și manifestul au fost publicate în gazeta clujeană „Țara de mine”, care avea între membrii comitetului de redacție și între colaboratori, comiștii și simpatizanții comunisti precum: Mircea Bișu, Coriolan Drăgulescu, Eduard Mezincescu, Valeriu Novac, Aurel Pampă, Bucur Șchiopu, A. S. Bancu, Roman Moldovan ș.a.

Dar documentul cel mai important și înedit — din cele trei ce prezentăm — este Protestul întocmit și răspîndit cu zecile de semnatari pe el ale multor personalități politice și culturale-științifice transilvăne, în zilele de la sfîrșitul lui august 1940 — cînd un dictat fascisto-nazist a impus răsăruiri criminale de teritoriu romanesc. Acțiunea ca atare făcea parte dintr-un sir întreg de manifestări și demonstrații de protest desfășurate de poporul român împotriva oribului dictat de la Viena.

Sarcina din partea Partidului Comunist Român de a elabora acest protest au primit-o Bucur Șchiopu (cel care ne-a pus la dispoziție documentul și ne-a furnizat detaliile de rigoare) și Mihai Beniuc. Prezentat furorului de partid, în redacția sa Inițială protestul n-a suferit decît eliminarea unui alinai, considerat prea incendiar, în care se spunea că „o vilvălăte va cuprinde întreaga Valea Prahovei” — incendierea puțurilor auriului negru atît de necesar mașinii de război naziste.

În cele ce urmează transcriem textul integral al protestului — ca o mărturie a unor cumplite vremi ce nu trebuiesc nicicînd uitate:

ROMANI ARDELENI!

Războiul istoric la care se găsește astăzi neamul și țara noastră cere să știm mai mult ce oricînd se vrea și lăsat dintr-o certă realitate. Se vede că știința gazetăriei s-a stăruit mult prăspătului autor dramatic. Inspirată montare artistică și scenografică a lui Aurel Busuico, animatorul Teatrului popular din Hunedoara, mi se pare de o viziune deosebită de modernă, capabilă să stîrnească interesul.

Dacă în aceste clipe de măreață gravitate istorică nu ne vom înțelege menirea pe pămînt, nu sîntem vrednici să trăim.

Întrebarea se pune răspicat: Se poate cînta Ardealul?

Ardealul pentru libertatea căruia s-au jertfit generații după generații. Ardealul unde s-a plămădit destinul nostru istoric, catedrala culturii și spiritului românesc. Semeașă și glorioasă lui istorie ne arată drumul de urmal. Sacrificiul și mormintele eroilor lui au format spiritul intransigenței noastre milenare.

Întrebați pe Horia și pe Avram Iancu, întrebați mîile de mucenici și de eroi care au frămîntat cu singele lor fierbinte acest pămînt românesc, întrebați casele de țărani și lucrători care cu sudorarea frunții lor ne dau pîinea cea de toate zilele, întrebați generațiile viitoare, întrebați tinerii și vâle, și toate a să urle cu glas de tunet care va zguduia temelile cerului: NU!

Ardealul nu se dă!

Cine-l vrea, să ridice arma și s-o încruciețe cu a noastră.

Vechiul spirit ardelen, călîi în foc și sînge, este gata să lupie.

Nu noi tratăm că vindeș sau nu vindeș trupul țării!

CINE TRATEAZĂ, TRAEAZĂ!

Iar dacă sînt printre noi de aceia care nu știu să moară pentru țară, ei bine! vor învăța minia de traie! Ni se cere să mulțumim pe alții, nemulțumindu-ne pe noi. Ni se cere să ne legăm de mîinile proprii lanțuri de gît, să punem jugul pe gramuzul neamului și să tragem de plug pentru aceia care 1000 de ani ne-au supt sîngele.

Asta e dreptatea pe care vor să ne-o impună? Iar dacă ne amenință cu dezastre, înem să ne declarăm război cu un număr de țări române și în mina noastră, ei și al acestora care rivnesc avutul țării noastre sau ajută pe cei ce-l rivnesc. Cînd țara noastră va fi în flăcări și dacă va fi dat să ne prăbușim, noi vom țiri în prăpăsie pe toți acei care au ridicat mină armată împotriva noastră.

Vor pace în Balcani? Atunci să ne respecte! Noi am luptat veacuri pentru Ardeal și nu înțelegem să-l facem cadou nimănu.

Nu știm ce te care va încerca să-l ia își va semna sîngur sentința de moarte.

Români ardeleni!

La răspînlul istoricului spiritului ardelen, dirz și categoric, a luat hotărîri care l-au dus la realizarea idealului său național.

Pe vechea linie a destinului nostru transilvan, pe linia generozității creatoare de glorie, pe linia luptei intransigente pentru libertate și independență, a sunat ceasul luptei pentru eternele noastre idealuri.

Nu cedăm o palmă de pămînt din sfintele noastre ogoare.

Sîm gata de luptă!

Cluj, august 1940

Au fost acestea trei exemple vii dintr-o complexă și minuoasă activitate antifascistă și antirevizionistă desfășurată de forțele progresiste, democratice și revoluționare din țara noastră — organizații și conduse de Partidul Comunist Român, căruia, în semn de cald omagiu, li și închinăm întreita evocare.

O remarcabilă reușită

Urmare din pag. 1

martori, să ne răpăsoz din fața televizoarelor, din miezul multora dintre treburile noastre cotidiene.

Adrian Dohotaru a scris o piesă deosebit de actuală. A atins una dintre cele mai arzătoare probleme ale tineretului, înțelegînd cu superioritate vitală și preocupările unui tînar care tare ni se pare nou că lăută dintr-o certă realitate. Se vede că știința gazetăriei s-a stăruit mult prăspătului autor dramatic. Inspirată montare artistică și scenografică a lui Aurel Busuico, animatorul Teatrului popular din Hunedoara, mi se pare de o viziune deosebită de modernă, capabilă să stîrnească interesul.

INSEMN HERALDIC AL PRIETENIEI

„e” x-Libris-ul nu este doar un petec de hirtie care se lipește pe o carte. Este un insemn heraldic al prieteniei — ne declara, cu prilejul vizitei sale în țara noastră, Artur Mărio da Mota Miranda, președintele „Asociației portugheze de Ex-Libris”, vicepreședinte al „Federației Internaționale a Societăților Amatorilor de Ex-Libris”, editor al revistei „A Arte do Ex-Libris”. Personalitate marcantă în lumea iubitorilor de carte și a colecționarilor de ex-libris, cu o activitate ce depășește în timp trei decenii, Artur Mărio da Mota Miranda este posesorul unei colecții celebre, care numără astăzi peste 40000 de piese, majoritatea gravuri în metal și lemn, semnate de artiști de pe toate meridianele globului. În biblioteca sa, de peste 10000 de volume, se află mai mult de 3000 de cărți de specialitate referitoare la ex-libris. Este, în acest sens, una dintre cele mai mari biblioteci din lume. Se găsesc aici cele mai bune ediții publicate în acest dominiu, volume asupra istoriei artei ex-libris-ului din toate țările lumii, din Portugalia și toată Europa, din cele două Americi și îndepărtata Australie. O bibliotecă reprezentativă pentru personalitatea colecționarului portughez care, imbină în mod fericit pasiunea bibliofilului cu activitatea științifică, materializată în diverse studii și articole.

Din anul 1936, Artur Mărio da Mota Miranda conduce revista „A Arte do Ex-Libris” consacrată în întregime problemelor specifice, creatorilor și colecționarilor de ex-libris. În paginile revistei au apărut articole despre numeroși plasticieni de ex-libris din diverse țări ale lumii, între care au fost prezentați și creatorii români Dafinel Duinea, Dragoș Morărescu, Aurelia Avramescu. Un portret reprezentativ a fost făcut colecționarului dr. Emil Boloc, a cărui activitate și colecție sînt bine cunoscute specialiștilor.

Recent, în nr. 93 al revistei se publică, sub semnătura prof. Victor Olariu și prof. dr. med. Alex. Olariu, un substanțial articol despre activitatea ex-libristică de la noi („O Ex-Libris-ism na Romênia”). Autorii prezintă principalele centre cu o bogată activitate (Vulcan, Lupeni, Brașov, Craiova și Sibiu) și pe artiștii lor reprezentativi. Sînt citate astfel peste 30 de artiști și colecționari de ex-libris din toată țara (Cluj-Napoca, București, Timisoara, Caracal) semn de deosebită înflorire a acestei arte nobile, exlicabilă și prin interesul arătat de diferite institutii culturale și organizatii obștinești (Biblioteca „Astra”, Biblioteca „Teodor Aman”, Muzeul de artă din Craiova, Sindicatul minerilor din Valea Jiului). În ansamblu articolul face o bună prezentare a ex-libris-ului românesc contemporan.

Sub titlul „Cinci secole de ex-libris în România. Un amplu dialog între carte și document”, numărul 94 al revistei „A Arte do Ex-Libris” prezintă sub semnătura prof. dr. Corneliu Dimădrăgan o adevărată istorie a insemnelor de proprietate de pe cartea manuscrisă și tipărită care a circulat în spațiul cultural românesc. Începuturile ex-libris-ului sînt relevate în incă din secolul al XV-lea, în insemnările unui „Nicolae acopist din Transilvania, din cetatea Turda”, în valentele bibliofile ale manuscriselor lui Nicodim din de Tiemana și ale lui Gavril Uric. În continuare, autorul articolului prezintă diferite tipuri de ex-libris, subliniind în evoluția lor momentele originale și semnificative: ex-libris-ul coloană, formula clasică de ex-libris autograf (semnala pentru prima oară pe coperta unui incunabul din 1470, și mai tîrziu, marcînd cărțile din biblioteca atînciului Constantin Antecușcu, din cea de la Horezu a domnitorului Constantin Brăncoveanu sau din marea colecție a lui Nicolae Mavrocordat), ex-libris-ul autograf în versuri, ex-libris-ul peete, ex-libris-ul etichetă (ormul cunoscut în Valahia secolului al XVII, fiind cel al medicului curții Pantaleon Calliarchi). După cea de la Horezu a domnitorului Constantin Brăncoveanu sau din marea colecție a lui Nicolae Mavrocordat), ex-libris-ul autograf în versuri, ex-libris-ul peete, ex-libris-ul etichetă (ormul cunoscut în Valahia secolului al XVII, fiind cel al medicului curții Pantaleon Calliarchi). După cea de la Horezu a domnitorului Constantin Brăncoveanu sau din marea colecție a lui Nicolae Mavrocordat), ex-libris-ul autograf în versuri, ex-libris-ul peete, ex-libris-ul etichetă (ormul cunoscut în Valahia secolului al XVII, fiind cel al medicului curții Pantaleon Calliarchi). După cea de la Horezu a domnitorului Constantin Brăncoveanu sau din marea colecție a lui Nicolae Mavrocordat), ex-libris-ul autograf în versuri, ex-libris-ul peete, ex-libris-ul etichetă (ormul cunoscut în Valahia secolului al XVII, fiind cel al medicului curții Pantaleon Calliarchi).

Într-adevăr, pentru Artur Mărio da Mota Miranda Ex-Libris-ul nu este doar un petec de hirtie care se lipește pe o carte, ci un insemn heraldic al prieteniei, al promovării valorilor umaniste prin intermediul artei gravurii și literiei tipărite.

Gheorghe Buluță

Jocul lui Ioan Coman în rolul Tatălui, Nicolae Bucuman — în rolul Reporterului și pe Victor Stana — decanul de vîrstă al actorilor amatori hunedoreni — în rolul Profesorului.

Activitățile în această amplă manifestare a Festivalului național „Cîntarea României”, teatral siderurgistilor hunedoreni își dovedește cu prisosință viabilitatea montind și jucînd pe scena clubului Siderurgistului piese de teatru scrise de autori contemporani, tratînd o problemă atît de necesară educării prin sine și prin colectivitate în lipsa dogmelor și a automatismelor de gîndire, a unor părinți și pedagogați oprită să fie exemple unice în fața propriilor copii și elevi.

Ne pare rău că nu am văzut montarea piesei lui Dohotaru pe scena Teatrului Bulaandra. Nu intenționăm acest lucru pentru a încerca o paralelă. Aș fi vrut doar să scot mai bine în relief jocul admirabil al actorilor amatori hunedoreni îndrumați cu pricepere și competență recunoscută de regizorul Aurel Busuico.

„ȘTIINȚĂ ȘI TEHNOLOGIE, UMANISM ȘI PROGRES“

grupe mari de sedințe de lucru — secțiile științifice, simpoziamele, sesiunile tematice, universitățile — fiecare grupă fiind împărțită în sub-grupe de specialitate. Secțiile științifice se ocupă de trecutul științei, în subgrupe pe ramuri: matematică, fizică, biologie, chimie, tehnică, etc. — în total 14 secții. În subgrupe vor fi susținute comunicări științifice care vor fi discutate. Simpoziamele, în număr de 12, se ocupă de problemele de actualitate și de viitor, mult discutate în ultima vreme în domeniul științei și al tehnicii. De exemplu: „Știința, tehnologia și problemele dezvoltării sociale”, „Revoluția în biologie secolului al XX-lea”, „Tehnologie, umanism și pace”. Temele orientative sînt în număr de șapte și se ocupă de diferite probleme mai în detaliu. Să dau câteva exemple: necesarul și întimplătorul în descoperirea științifică, știința în unele regiuni ale lumii, publicațiile științifice și altele. Ne vom opri și asupra a patru aniversări deosebit de importante: 1000 de ani de la nașterea lui Avicenna, 200 de ani de la nașterea lui Denis Poisson și de la nașterea lui George Stephenson, 100 de ani de la nașterea lui George (Gogu) Constantinescu.

Sînt fericit că am prilejul să particip la o manifestare de asemenea amploare, și în calitate de gazdă, nu numai ca slujitor al științei.

Academicianul Radu Voinea: Ne găsim, îndiscutabil, în fața celui mai important eveniment științific al anului. Consider că decizia lui de Uniunea Internațională de Istorie și Filozofia Științei de a ține acest al XVI-lea congres la București este lustră, pentru că — mi permit să citez pe ilustrul H. Coandă, „Poporul român este unul dintre popoarele care au dat cel mai mult științei universale, dacă vom compara contribuția sa la numărul locuitorilor”. Ne amintim cu venerație de realizările lui Gh. Traic, D. Pompei, Simion Stoilov, E. Racoviță, D. Danielopol, N. Paulescu, T. Palade, Miron Nicolescu, S. Procopiu, A. Proca (bine înțeles că în selecția noastră sînt omise nume importante ca cele ale lui Traian T. V. și A. Salimbeni). Trăm o eocă de explozie a creației științifice și tehnice românești. Umăresc cu satisfacție și emoție desfășurarea acestui dialog între personalități prestigioase ale lumii științifice, dialog pe care toți cei prezenți dorim să-l vadă realizat în deplătatea tuturor sferelor științei și tehnologiei, umanism și progres.

Academician Octav Onicescu: Am participat, acum 7 ani, la Amsterdam, la o astfel de sărbătoare a gândirii. Sint convins că România va oferi un frumos exemplu de activitate științifică contemporană, prin calitatea participării sale, ca și prin aceea de organizator. În acești ultimi ani, România a arădat un interes particular studiului dezvoltării multilaterale a științei, a tuturor științelor acestui secol. Și nu este puțin lucru. Este probabil că următoarele 3 sau 4 decenii nu vor mai oferi o astfel de ocazie. Iată pentru ce este de dorit să prezentăm lumii întregi, întregii lumi științifice valorile noastre spirituale. Voi prezenta la acest congres două lucrări personale: volumul meu „Drumurile vieții”, recent apărut la Editura Științifică și Enciclopedică, este o colecție de memorii și numal și studiu „Aplicații la procesele aleatorii”, la Editura Academiei, în colecția statistică informațională pe care o coordonez.

Consemnări de Paul Antipa

Un nume în Pantheonul Franței

Pe zidul Pantheonului Franței, nu de parte de mormintul lui Victor Hugo, printre numele celor 107 de scriitori francezi morți în războiul antifascist sau în deportare, se află și al lui Benjamin Fondane. Soția scriitorului, Genevieve, le scria celor dragi din țară, la 3 octombrie 1950, cînd se împlineau șase ani de la moartea lui „Mieluson” — așa cum își desmierda ea sotul „frantzuzind” diminutivul numelui de Mielu, sau Mielu, la care, de copil, răspundea în familie, viitorul poet: „Mieluson ar fi zîmbit la așa ceva, el care rămînea atît de indiferent față de acest gen de glorie. Dar eu mărturisesc că sînt emoționată știindu-i numele astfel perpetuat, alit de aproape de „casa lui” — perpetuat pe acest Pantheon, prin fața căruia trecea în fiecare zi”.

Scotocind prin relievele de la Auschwitz, în căutarea vreunei lăzuri urme lăsată acolo de către Benjamin Fundolanu, revăzînd cazarmă-închisoare în care poetul și-a petrecut ultimele zile, n-am putut să nu-mi pun întrebarea: „Cine l-o fi „selecționat” pe Mieluson pentru gazare tocmai atunci, în febra evacuirii lagărului, cînd tunurile victoriei buiau în apropiere de Auschwitz? Să fi fost doctorul Kitt, cel supra-numit de deținuți „der omnia Kitt”, deoarece acestuia i se atribuia că făcea procedură medicală să și-o rezume la pronunțarea unui singur cuvînt: „omnia”, adică «totul» — ceea ce însemna «gazare» (conform relatărilor Dr. F. Friedman, în însemnările sale intitulate «Acesta este Auschwitzul»)? Sau poate că a făcut-o chiar doctorul Mengele, doctorul tucurii cu ochii mongoloizi, spaima lagărului de la Auschwitz, cel cîntat de mai bine de 35 de ani de Simon Wiesenthal (autorul cărții „Asasii sînt printre noi”), deoarece medicul-criminal a scăpat de merita pedepșă, fugînd îndepărtat după război, undeva în America Latină? Iată relatarea unei foste deținute, Greth Lizner, din Wrocław, în legătură cu „stilul” de lucru al doctorului Mengele: „Tunică albă, Mengele, și vocea lui: „Procedăm la selecție”. Blocul este cufundat în semibucuri, doar el se află în lumină. Întotdeauna face astfel ca totul să pară și mai sinistru. Poate că toți, o să vă dezbăcăți. Aerul greu, sufocant, iar Mengele, omul cu drept de viață și de moarte asupra deținuților, așteaptă. Așteaptă destins cu o mină în sold, iar cu cealaltă îndreptată cu cravașa spre noi. „Putem începe. Toți, în sir indian, înaintați spre mine”. Mengele, Mengele, o Doamne-ajută! Rîndul se formează. Doi sînt trimiși în dreapta, doi în stînga: doi viați, doi moarte... „Domnule doctor — se aude strigătul unei mame — copilul meu e încă alit de mic! Domnule doctor, permiteți-mi să rămîn cu el!». Femeia se prăbușește pe picioarele lui implorîndu-l. „Vrei diagnosticul meu — iată-l!». Și femeia este lovită cu cravașa, o dată, de două ori, deși continuă să-l îmbrățișeze picioarele celui care o maltratează. „Mai vrei să mergi cu el? Așteaptă pînă mîine. Cuvîntul lui e lege. Copilul tău e, pe price, în dreptul ferestrei sparte, și plînge îngrozit. În derul lui parcă ar vrea să sară peste perz în curte. Dar ochii lui Mengele văd totul. Nimic nu-i scapă. Zărește copilul și atunci scoate calm pistolul din buzunar. Se uită spre fereastră și spune: „Vrei să scapi, poate vrei să te ajut...”. O împuscătură, și micul trup cade la pămînt. Mengele selectează apoi mai departe. Doi la dreapta, doi la stînga. Sînt despărțite surori, mamele separate de copii, dar au mai rămas doar puține deținute, aproape jumătate din numărul lor a fost destinat morții. „Pentru azi, ajunge!». Vrea să iașă. Zărește copilul care zace la pămînt, se apropie de el și îl ridică. Zice cu reproș: „Ce-i cu tine? Mama ta este alit de rău încă te-a lăsat singur? Ai vrea să mori de foame? Aduceți-mi puțin lapte de la bucatărie». Ia laptele și l-i întinde copilului: „Bea! Doar și tu vrei să crești mare și puternic!». Privim cu durime, nevinundu-ne să ne credem ochilor. Dar Mengele ne lămurește curînd. Sosește duba neagră pentru ridicarea celor cu diagnosticul moarte... Mengele prinde copilul

spectacolul lumii

văzut de Ioan Grigorescu

de picioare, îl ridică și îl aruncă în dubă: „Prindeți-l! Merge cu voi!». Doctor, sau diavol? Mengele ziua, Mengele noaptea, Mengele în vis, Mengele, Mengele — un nume doar alit, dar care ne face inimile să se stringă de spaimă. Doamne, scapă-ne de el!”.

Cum l-or fi privit ochii lui Fundolanu pe Mengele? Acei ochi tuburător de senini, peneți în insistența privirii lor, și totuși fierciornici... Într-un articol publicat în revista Lettres Françaises, în 1946, André Montagne își aminteste: „L-am cunoscut pe Fondane la Auschwitz, unde eu însuși eram internat din iunie 1942. El a sosit în lagăr la sfîrșitul primăverii lui 1944, sub numele de Wechsler... A fost repartizat într-un Kommando care făcea lucrări de terasament... Două luni mai tîrziu, bolnav, slăbit, a reușit să se facă internat în ceea ce noi numeam spital... Se refăcea încet, hrana nefînd

Ex libris de Doinel Duines

suficientă pentru a se întrema. Imi amintesc foarte bine cum se plimba în lungul rîndurilor de paturi... cu o pătură aruncată pe spate, peste o cămașă mizerabilă (nu reușise să-și procure indispensabile). Imi păstrea totuși demnitatea: povestind amintiri literare, discutînd situația internațională ca și cînd s-ar fi aflat la Paris, în cîmîrul său, inconjurat de prieteni. Uneori, se așeza pe pat și alit discutam îndelung. Între altele, imi amintesc că, la 17 septembrie, cînd se împlineau 22 de ani, mi-a scris un poem pe care mi l-a dedicat. Mi l-a adus, cerîndu-și scuze pentru modul cum era scris: pe o hîrtie de ambalaj de margarina, grasă încă. Nu găsisem altceva. Imi pare rău că n-am învățat pe de rost acel poem, neputîndu-l păstra și uitîndu-l în Kommando. Oai, Fondane nu era deșert căgă mai puțin slab decît intrase...”.

„Venise doctorul „Der omnia Kitt”, sau Mengele? Care dintre ei? La 29 septembrie, „doctorul” avea să vină din nou să-l „consulte” pe deținuți, separîndu-l pe cel mai rezistent, de cel incapabil să străbată drumul evacuirii lagărului. Sovieticii se aflau la 130 de kilometri de lagăr, și era de presupus că, mai mult ca sigur, la vîitoarea și iminenta lor ofensivă aveau să ajungă pînă la Auschwitz. Benjamin Fondane încă trăia. Avea să dea încă o dată ochii cu „omnia Kitt” sau cu Mengele. Ultima dată. În ajun scrisese un poem pe care l-a încredințat unui prieten. „Nu l-am cerut tovarășului nostru să-mi facă cunoscut poemul — își aminteste André Montagne — considerînd că Fondane l-a dat spre păstrare sub legămint. Din păcate, acest tovarăș a murit în timpul evacuirii lagărului, ducînd cu el în neființă și acel poem pe care Fondane l-a scris în ajunul morții, știînd că era soarta ce-l aștepta...”.

Da, poezii scriu și în ajunul execuției. Și în anticamera morții. Poeme. Asta le este limba. Și pre limba lor pier. În țipete ce se pierd în neant și în rime...

Ex libris de Iosif Telemann

DIN LIRICA VIETNAMEZĂ

HO ȘI MIN

O soție de prizonier vine să-și vadă bărbatul

El în spatele grătilor stînd, ea, în fața lui, colmă. „Ș-atit de aproape — o palmă, și-atit de departe — de la cer la pămînt. Și ochii lor spun, ei știu a o spune, tot ce buzele lor nu pot acum să ingine... Și mai-nainte ca buzele lor o vorbă să-ngine de lacrimi pleoapele femeii sînt pline.

Suferință... Transferul prizonierului

La întiul cîntat al cocșilor, în noaptea încă neagră, însoțit de-al stelelor alai se-arată peste munți — luna. Demult călătoru-i pe drumul pe care vîntul toamnei sulfă-n rafale-nghetate și-i biciuie fața.

El merge către zorii ce mătură deodată urma nopții.

Un suflu cald învălute pămînt și cer și călătorul simte răsăcîndu-i în suflet floarea poeziei...

Citînd „Antologia celor o mie de poeți”

Vechilor poeți natura le plăcea s-o cînte: zăpezile și munții, vîntul și luna și albastrul cer. Cu oțel trebuie să-nărim versul timpului nostru: și poezii trebuie să știe să lupte!

Noapte geroasă

Noapte de toamnă fără așternuturi de culcare, fără somn... cu capul, cu genunchii strînsi la piept...

Cu răsufierea rece, sub lună, stă palmierul drept... Pe creștetul cerului e ținută Ursă Mare...

Bastonului meu furat de un gardian

Ai fost întreaga viață drept și neclintit și ne lîncsam de mină trînd prin ani cu bine. Să fie blestemat vrășmașul care ne-a despărțit, singur lăsîndu-te, neconsolat pe mine...

Luna

Ce să faci în tîmniță fără licoare, fără o floare în ostă noapte clară, ca-n basmul de demult? Contemplă, prin fereaștră omul, o lunii splendore, radancic cață luna poetul după-al grătilor scut!

Pe drum

Obosite-mi sînt picioarele, brațele. De moarte sînt frînt. În preajmă sint de păsări, al florilor parfum... Cine să-mi interzică să simt și să ascult cîntul, parfumul ce-mi fac mai dulce istovitul drum?

LUU TRONG LU

Voci de toamnă

O, iubita mea, nu auzi glasul toamnei — lungi suspine — sub palidă lună!

O, iubita mea, nu ascultăi tremurul ce se naște în sufletul femeii căreia i-a plecat pe frînt bărbatul!

O, iubita mea, nu auzi pîdurile toamnei, frunzele ce se ofilesc triste, rădăcina căprioară care pășește-ncet pe frunze moarte!

În românește de Nicolae Nicoară

REVISTA STRĂINĂ

● ZIUA DE 18 AUGUST a.c. a fost proclamată „Ziua cîntarului George Enescu” în statul New York. În documentul adoptat de Camera Executivă a acestui stat, după ce se arată că George Enescu „a fost cel mai mare compozitor român” și unul „dintre cei mai mari compozitori ai acestui secol”, se relevă că Enescu a cîntat de multe ori în sălile de concert ale New York-ului și ale altor țări americane în calitate de dirijor și pianist, obținînd remarcabile succese. „New York-ul se bucură că are ocazia să cîntesească un artist care a petrecut mai mult de un sfert de secol împărțîndu-și din multiplele sale talente ca violonist, compozitor și pianist”, se arată în încheierea proclamației.

● LA FESTIVALUL Internațional Bruker ce se va desfășura în toamnă, în Austria, și-au anunțat participarea Orchestra Filarmonică cehă, orchestra de stat din Bavaria, condusă de Wolfgang Sawallisch, orchestra simfonică din Viena și corul Operei naționale austriece sub conducerea lui Carlo Maria Giulini. Festivalul va prilejui de asemenea un recital de lieder și balade cu Kurt Hübner, și recital de muzică de cameră la Festivalul lui H. Coandă, în apropierea casei compozitorului, cu înfrînca a 7-a de Bruker, executată de Filarmonia Renană sub conducerea lui Christoph Eschertach.

● O EXPOZIȚIE a pictorilor chinezi de tehnică tradițională găzduiește Muzeul Cernuschi din Paris. Expoziția, care se constituie ca o panoramă a producției ultimilor cîinci ani, reunește lucrări a peste patruzeci de artiști de toate vîrstele, de la maestrul Huang Kiang Tehang Ta-ling din Sichuan și un tânăr, din decenul al treilea și pînă la reprezentanții celor mai tîneri generații. Trăsăturile specifice picturii care se revendică din școala tradițională chineză sînt utilizarea pensulelor efilate (cu părul subțire și foarte lung) a hîrtiei mai mult sau mai puțin absorbante și a cernelelor.

● LA MUZEUL RENĂȘTERII instalat în Palatul Euzen au fost recent deschise pentru public săseprezece noi săli consacrate artei și mobilierului din secolul XVI. Palatul Euzen, situat în partea de nord a regiunii Parisului, a fost construit în 1538. Prin arhitectura sa etic și prin decorațiunile interioare, el constituie un cadru ideal pentru prezentarea colecțiilor Renășterii ținute în rezervă de Muzeul Cluny după al doilea război mondial. Primele săli ale Muzeului Renășterii au fost deschise pentru public în 1977.

● CĂ POATE fi ilustrată istoria habitatului folosind păpuși o dovedește o secție a Muzeului regional din Oberlingen (R. Germania). Aici, pe malul lacului Boodinsel se găsește cea mai mare colecție de camere de păpuși. Johanna Kunz, inițiatorea acestei înalte colecții a amenajat peste cincizeci de interioare miniaturale care reface mici dimensiuni istoria locuitorilor din secolul al XVI-lea pînă astăzi.

● ÎN SUDUL BUDAPEȘTEI, în apropierea locului unde s-a aflat acum două milenii așezarea romană Campona, cunoscută și datorită unui însemnat castru militar, so află casele muzeu Nagyteten, important monument al arhitecturii baroce, care și-a dobîndit înfrîșarea actuală la mijlocul secolului al optisprezecelea. După 1948 castelul a fost refăcut și adaptat pește colecții de mobilier din evul mediu și din epoca contemporană. Imobile, de o deosebită valoare sînt ordonate începlînd cu piese de evul mediu timpuriu. Sînt expuse mobilă lucrată cu hîrtie, confecționate din lemn de esență tare, apoi lucrări de tipărire gotică și din vremea Renășterii. Un frumos ansamblu de mobilă este interiorul refectoriului lăzuit din Trenčin sau secretarul rococo precum și lucrările în lemn ale meșterului Bauernfind, care a trăit la Sibiu în secolul al XVIII-lea. Castelul Nagyteten adăpostește desigur mobilier din Europa secolului luminilor, diferite varietăți ungare ale stilului empire, mobile în stil neobaroc și neorococo etc.

SPORT Sub protecția pelinului

Sîmbătă după amiază, la o bostană din cîmpia Brăilei, urmăresc la un televizor portabil meciul Steaua-Corvinul. Sîntm așezati pe lăzi puse-n cruce: un asistent sanitar, paznicul Auto, un militan, un supraveghetor de lucrări portuare și eu — și în timp ce ne spălăm cutițele în peșeni ținute la rece într-un canal de frigație, băieții lui Lucescu, împinsi pe marginea disperării de arbitru Drăgulici, rup în valuri apărarea militară. Căi noștri mîncîncă iarba coaptă, legați la o căruță de Brăila (și-au adus, în sfîrșit, aminte ai noștri că aici se lucrău cele mai bune și mai frumoase căruțe din cîmpie), cu scoarțele roșii prin care zboară porumbeii galbeni, cu pliscuri verzi și cu cîte-un zbroghi albastru pe marginea arilor. Drăgulici așa, zice Auto, zvîrlînd creasta peșenilor în capul unui cîine absolut inofensiv și nevinovat, dacă mă-nțînesc cu el, să se pună sub protecția bunului Dumnezeu și a miliției, iar milițianul nostru răspunde scutînd simburii cu dispreț și iată un caz unde se intervine după. Noi stăm în umbra unui nor care urcă dinspre Moldova și ne-am pus cu toții sub protecția pelinului. N-a plouat în largul cîmpiei de la mijlocul lunii iunie și norul ăla, semănînd cu un nuc împovărat de asfințit, tirăște după el niște amocuri de negură violetă, fapt care schimbă pe asistentul sanitar în profet: „Dracul să-l ia, zice el desore nor, și așa o să treacă peste noi ca o oate betegă!”. „Penalty! penalty!” cere, sufocant de indignare, supraveghetorul de lucrări portuare, dar nu izbuteste să stîrnească decît miia futurilor albi și moy coțotați pe măciucile tufelor de măr. Și, pe urmă, cu avîntul plin de năduf al vechilor încercări de griu: „Striviți modelul arbitralului tiran! Cad în ispită!”. „N-ai droptate, n-a fost fault!”. „Vulpea are botul plin de miere, striga ursul în tribunalul păcătuii” mormăle el. Asta aș traduce prin aia că noi, croncicarii sportivi, sîntem legați prin inel de lozodă cu toți cei ce strîncă cheful publicului. „Măi Auto, intervine omul ordinii și aparătorul legilor, tu de ce te tot dai cu fundul de pămînt? N-a fost fault?”. „A fost!”

„Ja vezi, să nu te iau din urmă, ieri ai sechestrat aici doi copii”. „Niște gălăgani. Și nu le-am dat drumul decît atunci cînd mi-au spus și numele lor! Alții cu care-venit la furat. Eu am ordin de la tovarășul director să-i dau omului cîntîș să mîncînce doi pepeni aici, la fața locului și doi să-mi ia cu el acasă, dar cu condiția să-mi aducă sămîna, însă ăla fură cu sacii și n-avuc nici sămîna”. „Știi, mă informeză militianul, în septembrie tot peșeni ăștia de pe 30 de hectare vor fi datî printr-o moară — miezul se pierde, dar rămîne sămîna. E o măsură cu az, altfel se stîngea neamul peșenilor în cîmpie”. Cuzînd cuvîntul neam, supraveghetorul de lucrări portuare azvîle cutitul în tulpina unui ploș, ca un sca-mator, și zice: „Dumneavoaștră țineți cu Dinamo fiindcă aveți neamuri în echipă”. „Recunoșc, Cornel Dinu mi-e fiu”. „Asta se știe, zice el, ceea ce nu se știe e că sînteli neam și cu fundul Vlad. E din sat cu dumneavoaștră?”. „Tălcă-su e din sat cu mine”. „Totuna, iată, fiu. Și pe urmă o soră a cumnălei dvs e măritată cu un frate al tatălui lui Vlad”. Am fost dat peste cap. Toți din jur zîmbesc viclean. În norul ăla cu formă de nuc plouă cu întimplări din depărtările cîmpiei. Drăgulici fluiera sfîrșitul partidei (2-1) pentru Steaua și prin asta preia coroana suspi-cinții do pe fruntea mea și se apropoeră cu o pelerină de injurății dăruită de publicul telespectator aflat în bostană. Supraveghetorul de lucrări portuare scoate briceagul din plop și ocheste întu-nu dovicea aflat la vreo zece stînceni: „Dacă nimeresc dovleacul ăla nu bate Dinamo la Jui”. Aruncă și nimereste. Paznicul Auto trage și el pentru soarta Politehnicii Timișoara la Leotzig. Aruncă și briceagul se-nfige-n pămînt. „Aștia, zice el, sînt blestemați să stea în genunchi în țărîniță și să caute cărbăbuși”. Gură de aur sau gură spurcată? Miercuri, imi zice în suflet, cu teamă, n-aș vrea să văd meciul de la Leipzig inconjurat de acești oameni. Iar în jur, frînt de arșiță, pelinul miroase de trăznete.

Fănuș Neagu

Luceafărul

Revistă editată de UNIUNEA SCRITORILOR din REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Redactor șef: Nicolae Dan Frunțelată, Mihai Ungheanu (redactor șef adjunct), Teodor Balș (secretar responsabil de redacție)

REDACȚIA: București, Piața Sîntinei Nr. 1, tel. 17 32 09

ADMINISTRAȚIA: Calea Victoriei Nr. 115, tel. 50 71 98

ABONAMENTELE:

3 luni — 13 lei; 6 luni — 26 lei; 1 an — 68 lei

Tiparul executat la:

COMBINATUL POLIGRAFIC „CASA ȘTIINȚEI”